

การพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง – พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี

สารนิพนธ์
ของ
นางบุญเกิด กลมทุกสิ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

เมษายน 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

428.30712

บ394ก

ว.3

การพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี

35 ก.ย. 2547

บทคัดย่อ
ของ
นางบุญเกิด กลมทุกสิ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
เมษายน 2547

h 251131

บุญเกิด กลมทุกสิ่ง. (2547). การพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง – พูดภาษาอังกฤษใน
สถานการณ์จริง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี.
สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :
อาจารย์เตือนใจ เจริญกิจ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ พัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
ในสถานการณ์จริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี กลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เลือกเรียนรายวิชาภาษา
อังกฤษฟัง-พูด ในกลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 กลุ่มตัวอย่าง
แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม คือกลุ่มที่สอนตามปกติ และกลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่มีการ ฝึก
ใช้ภาษาเพิ่มเติมในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน การดำเนินการทดลองใช้เวลาทั้งหมด 10
สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรกให้ความรู้แก่กลุ่มตัวอย่างด้านเนื้อหาที่จะใช้โดยการ
ฝึกในห้องเรียน จำนวน 16 คาบๆ ละ 50 นาที ระยะที่สองคือ การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์
จริงเฉพาะกลุ่มทดลองในช่วงวันหยุด หลังจากที่ได้รับการฝึกภาษาในห้องเรียนครบทุกเนื้อหา
แล้ว เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) กับนักเรียนทั้งสอง
กลุ่ม ดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนกลุ่มควบคุมทำกิจกรรม การเรียนรู้ตามขั้นตอนที่กำหนด
ให้ ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลองดำเนินการทดลองเหมือนกลุ่ม ควบคุมทุกประการ แต่กลุ่มทดลอง
ให้ฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ณ ห้างไมค์ ซุปเปอร์ มอลล์ แผนกขาย
เสื้อผ้า โรงแรมปาล์มการ์เด็นท์ และโรงแรมปาล์มวิลล่า แผนกอาหารและเครื่องดื่ม ในช่วง
วันหยุดด้วย แล้วทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม จากนั้น
ทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ผล

ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์
จริง มีความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ อย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING AND LISTENING COMPETENCE
IN REAL LIFE SITUATIONS OF MATTHAYOMSUKSA 4 STUDENTS AT
SAENSUK SCHOOL, CHONBURI

AN ABSTRACT
BY
MRS. BOONKERT KLOMTOOKSING

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
April 2004

Boonkert Klomtooksing. (2004). *The Development of English Speaking and Listening Competence in Real Life Situations of Matthayomsuksa 4 Students at Saensuk School, Chonburi*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor : Ajarn Tuenjai Chalermkit.

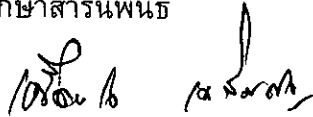
The purpose of this study was to develop English speaking and listening competence in real life situations of Matthayomsuksa 4 students at Saensuk School, Chonburi. The samples of this study were 25 students who studied Matthayomsuksa 4 in the first semester of the academic year 2003. Thirteen students were in the control group while 12 students were in the experimental group.

The experiment lasted 10 weeks being carried out in 2 phases. For the first phase, all students were taught in the classroom for 16 periods (fifty minutes for each period). At the second phase only the experimental group practiced English speaking and listening in real life situations for two weeks – 10 hours. The instruments of this research were 5 lesson plans, pre-test and post-test, interviews including students' learning logs. The interviews were administered before and after the experiment both with the experimental group and the controlled group. Both the t-test for dependence samples and that for independence samples were used to analyze the data.

The findings revealed that English speaking and listening competence of the experimental group was significantly higher than that of the control group the level of .01

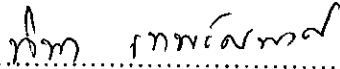
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

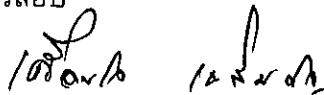
(อาจารย์ เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

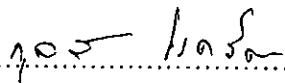
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทิพา เทพอักษรพงศ์)

คณะกรรมการสอบ

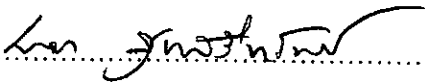
ประธาน

(อาจารย์ เตือนใจ เฉลิมกิจ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

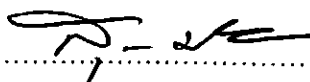
(อาจารย์ จุฬทิพย์ โรหิตรัตนะ)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ สุภา ปานเจริญ)

วันที่ 29 เดือน เมษายน พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเป็น เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ดร.นิตยา สุขเสรีทรัพย์ และ อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ท่านทั้งสามได้สละเวลาอันมีค่า เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ในการศึกษาตลอดหลักสูตร จนกระทั่งสิ้นสุดการทำสารนิพนธ์ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่าการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ไม่ได้สิ้นสุดลงเมื่อสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรเท่านั้น แต่จะต้องนำเอาความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับระหว่างการศึกษา ไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนา ตนเองและพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและคณาจารย์โรงเรียนแสนสุข ตลอดจนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ปีการศึกษา 2546 ที่ให้ความร่วมมือในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ พันตำรวจโทราเดช กลมทุกสิ่ง สารวัตรตำรวจท่องเที่ยวพัทยา ชลบุรี ที่ให้ความอนุเคราะห์รถตู้รับ-ส่งนักเรียน ขอขอบพระคุณ ผู้จัดการโรงแรมปาล์มมาร์เก็ตั้น ผู้จัดการโรงแรมปาล์มวิลล่า และผู้จัดการฝ่ายบุคคลห้างไมค์ ซ้อปิง มอลล์ พัทยา ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ฝึกประสบการณ์ทางภาษาและให้การดูแลเอาใจใส่รวมทั้งดูแลการฝึกงานของนักเรียนอย่างใกล้ชิด

ท้ายสุดผู้วิจัยขอขอบพระคุณ พ่อ แม่ พี่ น้องและเพื่อนๆ ทุกคน ที่ให้กำลังใจอย่างดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัยในครั้งนี้

บุญเกิด กลมทุกสิ่ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
สมมุติฐานการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังภาษาอังกฤษ	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อ การสื่อสาร	30
3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	33
ระยะเวลาในการวิจัย	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	34
การดำเนินการวิจัย	38
การวิเคราะห์ข้อมูล	40
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	40
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	41
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42

สารบัญ

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	47
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
อภิปรายผล	49
ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานวิจัย	51
ข้อเสนอแนะ	52
บรรณานุกรม	53
ภาคผนวก	58
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	119

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยผู้ประเมิน 2 คน	42
2 คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากแบบทดสอบ ปลายภาคเรียน หลังการทดลอง	42
3 คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	43
4 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง – พูดภาษาอังกฤษของ กลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบฟัง-พูด ภาษาอังกฤษโดยผู้ประเมิน 2 คน	44
5 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง – พูดภาษาอังกฤษของ กลุ่มทดลองที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์จริงครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	44
6 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง – พูดภาษาอังกฤษของ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน และคะแนนสอบปลายภาคเรียน	45

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

✓ การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาของชาติถือเป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาของประเทศ เพื่อสร้างคนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและร่วมมือกันอย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ โดยประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 แทนหลักสูตรระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าทุกฉบับ (คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ. 2544) เพื่อเป็นการสร้างกลยุทธ์ใหม่ในการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาและพัฒนาผู้เรียน ให้เข้าสู่มาตรฐานการศึกษา สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลและสังคมไทย ในยุคปฏิรูปได้

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 มีความคาดหวังว่า“เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นรวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์” (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 3)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นกำหนดขึ้นมาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ โดยรัฐมีนโยบายให้แต่ละสถานศึกษา จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเป็นของตนเอง โดยจัดให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในท้องถิ่น สังคม และประเทศชาติ รวมถึงให้สถานศึกษาจัดสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนด้วย ✓

โรงเรียนแสนสุข จังหวัดชลบุรี ได้รับการคัดเลือกจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ให้เป็นโรงเรียนนำร่องในการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 โดยเริ่มใช้ในการจัดการเรียนการสอน ปีการศึกษา 2545 ในช่วงชั้นที่ 3 และ 4 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และจะใช้ครบในทุกชั้นปี ในปีการศึกษา 2547 จากนโยบายดังกล่าว โรงเรียนแสนสุขได้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ส่งเสริมการปฏิรูปการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner- centered) เน้นการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ (หลักสูตร

สถานศึกษาโรงเรียนแสนสุข กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ช่วงชั้นที่ 3 - 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6)

เนื่องจากสภาพท้องถิ่นของผู้เรียนอยู่ในจังหวัดชลบุรีซึ่งเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงในด้านการท่องเที่ยวและเป็นที่ยุติกันดีของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จะเห็นได้จากรายงานสถิติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ในช่วงปี พ.ศ.2540 – ปี พ.ศ.2544 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางมาพักผ่อนและเพื่อเหตุผลอื่นๆ โดยมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกปีๆ ละกว่าสองแสนคน (ข้อมูลจากการรายงานสถิติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปี 2544 : 70) ซึ่งสามารถสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นเป็นอย่างมาก และอาชีพที่สำคัญอาชีพหนึ่ง ที่ช่วยเพิ่มรายได้ให้กับท้องถิ่น ก็คือ การประกอบอาชีพค้าขายย่อย เช่น ขายของที่ระลึก ขายอาหาร ขายเสื้อผ้า เป็นต้น ดังนั้นการพัฒนาบุคลากร เพื่อให้สามารถใช้ภาษาสื่อสารกับชาวต่างชาติเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวและสถานที่ที่สำคัญในท้องถิ่น รวมทั้งในด้านการประกอบอาชีพค้าขายย่อย จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวของท้องถิ่นให้เจริญเติบโตยิ่งขึ้น

ในท้องถิ่นของผู้เรียนนับได้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ และการประกอบอาชีพของผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนแสนสุข ส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขายย่อย ซึ่งจะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่ง ก็คือ การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ เพื่อใช้ในการเจรจาต่อรอง การซื้อขาย ตลอดจนการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและสถานที่ที่สำคัญของท้องถิ่นในจังหวัดชลบุรี ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจะได้เปรียบทางการค้าและเข้าใจความคิดของชนชาติอื่น ดังนั้นเพื่อสนองนโยบายของหลักสูตร รวมถึงเพื่อสนองความต้องการของท้องถิ่น และจะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพของผู้ปกครองและผู้เรียน โรงเรียนแสนสุข กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้จัดสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม รายวิชาภาษาอังกฤษฟัง – พูด (ดอ 4147) ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพได้

✓ ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว และเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามความมุ่งหมายของหลักสูตร ให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถทางด้านทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและสถานที่ที่สำคัญในท้องถิ่น รวมทั้งการประกอบอาชีพค้าขายย่อย เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะฟัง - พูดในสถานการณ์จริงหลังจากที่ได้รับการฝึกการใช้ภาษาแล้วในห้องเรียน

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความต้องการที่จะศึกษาและพัฒนาผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและสถานที่ที่สำคัญในท้องถิ่น รวมทั้งเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ นอกจากนี้ ผู้วิจัยมีความต้องการที่จะเปิดโอกาสและโลกทัศน์ของผู้เรียน ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารนอกห้องเรียนในสถานการณ์

จริง เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนจะพัฒนาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนใน
ด้านดังกล่าวได้เพียงใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง – พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในการใช้
ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและสถานที่ที่สำคัญ
ของท้องถิ่นในจังหวัดชลบุรี รวมทั้งเพื่อประกอบอาชีพค้าขายย่อยได้

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้
สอดคล้องกับความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในท้องถิ่น โดยการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษในห้องเรียนกับการฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริง ซึ่งครูผู้สอนและผู้สนใจทั่วไป
สามารถนำไปปรับใช้ให้สอดคล้องกับท้องถิ่นของตนเอง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน
แสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง - พูด
(ดอ 4147) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งผู้วิจัยทำ
การสอนตามปกติจำนวน 1 ห้องเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อยดังนี้

1. กลุ่มทดลอง เป็นนักเรียนที่สนใจสมัครเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถใน
การฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง และผู้ปกครองอนุญาตให้ฝึกทักษะฟัง-พูดภาษา
อังกฤษนอกสถานศึกษาได้ในช่วงวันหยุด จำนวน 12 คน หากมีผู้สมัครเกินจำนวนจะคัด
เลือกเฉพาะผู้สมัคร 12 คนแรก
2. กลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยทำการสอนตามปกติในห้องเดียวกันกับกลุ่มทดลอง
จำนวน 13 คน ซึ่งผู้วิจัยทำการสอน การทดสอบและการประเมินผลเหมือนกันกับกลุ่มทดลอง แต่
ไม่มีการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษนอกสถานศึกษาในช่วงวันหยุด

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอน 2 วิธีคือ

1.1 การฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เพิ่มเติมจากการเรียนการสอนภาษาตามปกติ

1.2 การจัดการเรียนรู้ตามปกติในชั้นเรียน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ยึดตามโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (หลักสูตรสถานศึกษา) กระทรวงศึกษาธิการ กลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีเนื้อหา ดังนี้

2.1. การทักทายและการกล่าวลา (Greetings & Leave-taking)

2.2. การซื้อขาย (Buying & Selling)

2.3. การเสนอความช่วยเหลือ (Offering Help)

2.4. การบอกทิศทาง (Giving Directions)

2.5. การให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น (Giving Information about Tourist Attractions)

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยใช้เวลารวม 10 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรกเป็นการให้ความรู้แก่กลุ่มตัวอย่างด้านเนื้อหาที่จะใช้โดยการฝึกในห้องเรียนจำนวน 16 คาบๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ระยะที่สอง คือการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ในช่วงวันหยุดของกลุ่มทดลอง หลังจากที่ถูกกลุ่มทดลองได้รับการฝึกภาษาในห้องเรียนครบทุกเนื้อหาแล้ว เป็นเวลา 2 สัปดาห์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร** หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือสื่อความหมายในชีวิตประจำวันตามสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งจำเป็นต้องใช้กิจกรรมภาษาในรูปแบบต่างๆ มาใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาและกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ กิจกรรมต่างๆ ที่จัดให้ผู้เรียนนั้น จะต้องมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนและมีความใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริงให้มากที่สุดด้วย

2. การฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง หมายถึง การที่ผู้เรียนได้รับความรู้ในห้องเรียน แล้วนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานประกอบการ โดยทำหน้าที่ดูแลต้อนรับในแผนกอาหารและเครื่องดื่มของโรงแรมและทำหน้าที่เป็นพนักงานขายของในห้างสรรพสินค้า

3. ความสามารถด้านทักษะฟัง – พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการฟังและเข้าใจ ข้อความ หรือประโยคจากสถานการณ์ต่างๆ ที่พบได้จริงในชีวิตประจำวัน แล้วสามารถสนทนาได้ตอบกับคู่สนทนาได้ โดยการวัดจากคะแนนผลการเรียนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดก่อนและหลังสิ้นสุดการเรียน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและมีการตรวจหาคุณภาพของแบบทดสอบแล้ว

4. นักเรียนที่เรียนตามปกติ หมายถึง นักเรียนกลุ่มควบคุม จำนวน 13 คนที่เรียนร่วมกับนักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งผู้วิจัยทำการสอน การทดสอบและการประเมินเหมือนกลุ่มทดลองทุกขั้นตอน แต่ไม่ได้ฝึกภาษาอังกฤษนอกสถานศึกษาในช่วงวันหยุด

5. นักเรียนที่พัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง หมายถึง นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนร่วมกับนักเรียนกลุ่มควบคุมในห้องเดียวกัน ซึ่งสนใจสมัครเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจำนวน 12 คน และได้ฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษนอกสถานศึกษาในช่วงวันหยุด

สมมุติฐานการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากการทดลอง
2. หลังการทดลองนักเรียนที่เรียนปกติและนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง - พูด ภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์จริง มีความสามารถแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
 - 1.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 1.2 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 1.3 หลักการในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 1.4 ขั้นตอนการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
 - 1.5 กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังภาษาอังกฤษ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง-พูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

1.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ ได้ให้ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารไว้พอสรุปได้ ดังนี้

อลไรท์ (Allwright . 1978 : 167) ได้แสดงความคิดเห็นสรุปได้ว่า ถ้าจุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแบบต่างๆ ในช่วงการเรียนภาษาให้มากที่สุด

บราวน์ (Brown. 1987 : 213) กล่าวไว้สรุปได้ว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จะไม่เน้นการนำเสนอหรืออธิบายเกี่ยวกับการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์เท่านั้น แต่จะพิจารณา รวมถึงการใช้ภาษาในการสื่อความหมายจริงๆ มีความคล่องแคล่วในการสื่อความ ผู้เรียนจะต้องสื่อสารจากสถานการณ์ที่ไม่รู้ข้อมูลมาก่อน ภายใต้คำแนะนำของผู้สอน

บรัมฟิท (Brumfit. อ้างอิงในอรุณี วิริยะจิตรา . 2532 :58) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะคำนึงถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของภาษา (Accuracy)

พจนานุกรมการสอนภาษาและภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Dictionary of Language Teaching & Applied Linguistics, 1992 : 65) ให้ความหมายการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า คือวิธีการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง โดยมุ่งเน้นเป้าหมายการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 34) ให้ความหมายไว้ สรุปได้ว่าเป็นการเรียนการสอนที่ไม่ได้ให้ผู้เรียนเรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงตามสถานการณ์ต่างๆในชีวิตประจำวัน

กองวิจัยทางการศึกษา (2542 : 12) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการสอนภาษาที่มีเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารได้จริง

สมยศ เม่นแย้ม (2543 : 26) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) ซึ่งว่าด้วยเนื้อหาบริบท (Context) ภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในแต่ละชุมชนอาจมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม

กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 132) ได้ให้ความหมายการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

จากความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารข้างต้น สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเป้าหมายการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นหลักการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ วิธีสอนภาษาจะเน้นพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา (Use) ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริงมากที่สุด และแม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่ก็มีได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา (Accuracy)

1.2. เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่า ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อสารและเป้าหมายของการสอนภาษา ก็คือการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร

ซาวิยอง (Savignon, 1983 : 35-36) และสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 3 - 4) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ไว้อย่างสอดคล้องกัน ดังนี้

1. ความรู้ความสามารถด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะทางด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษาคือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง เป็นแกนในการสื่อความหมาย

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) อันได้แก่ ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือ ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายความขัดแย้งเกี่ยวกับบุคลิกของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งโดยการใช้คำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non - verbal) เพื่อแก้ไขสภาวะที่จำกัดด้านภาษา เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่รู้ หรือนึกไม่ออกในขณะที่พูด การพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

อาจสรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ทักษะทั้ง 4 ด้านอันได้แก่ ทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ในการสื่อความหมาย โดยเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ นอกจากนี้ยังจะต้องมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยา ท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมายอีกด้วย

1.3. หลักการในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ลักษณะเด่นของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ให้สามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง ดังนั้นผู้สอนจึงควรมีแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว ซึ่งมีผู้รู้ได้เสนอแนะหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

มอร์โรว์ (Morrow . 1981 : 59-66) และ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 110-111) กล่าวถึงหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สอดคล้องกัน สรุปได้ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ให้ผู้เรียนรู้จุดมุ่งหมายของการเรียน และการฝึกใช้ภาษาว่าเมื่อเรียนจบแล้วจะสามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างไร

2. การสอนภาษาโดยแยกภาษาออกเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลายทักษะรวมกัน และบางครั้งก็ต้องอาศัยกริยาท่าทางประกอบ ดังนั้นผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง ผู้เรียนควรจะได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุด เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อสาร เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ นอกจากนี้ ควรให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วย โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ

4. ต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาในกิจกรรมรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุด นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) แล้ว กิจกรรมอื่นๆที่เป็นงานคู่ หรือ งานกลุ่ม เช่น เกม (Games) การแก้ปัญหา (Problem Solving) การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีการใช้ภาษา (Usage) ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น เพราะการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนอาจจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สามารถที่จะสื่อความได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงเช่นกัน

ฟินอคเชียโร และ โบโนมี (Finocchiaro and Bonome. 1973 : 24 - 25) และ อมรา แสงจันทร์มณี (2534) ได้กล่าวถึงแนวทางในการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารสรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนควรจะได้รับรู้การฝึกฝนความรู้ในด้านต่างๆตั้งแต่เริ่มเรียนผู้สอนควรแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่รูปแบบของภาษาที่สอนนั้นจะใช้ในสถานการณ์ที่มีความหมายและสามารถนำความรู้ไปใช้สื่อสารได้จริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษามากขึ้น

2. การให้ความรู้ด้านความสามารถทางการสื่อสาร รวมถึงกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษา ผู้สอนควรจัดให้พอเพียงที่ผู้เรียนจะสามารถนำภาษานั้นไปใช้สื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนให้ตรงและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน นอกจากนี้ ผู้สอนอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบของภาษามากยิ่งขึ้น และควรอธิบายถึงวัฒนธรรมประเพณีของผู้ใช้ภาษานั้นๆ ด้วย

4. ในการสอนผู้สอนต้องเน้นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ ด้วย

5. ความต้องการของผู้เรียนจะต้องอยู่ในกรอบของความรู้ด้านไวยากรณ์ และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละกลุ่มสังคม

6. ในการเรียนการสอน ต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centered) ผู้เรียนทุกคนต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษา ซึ่งผู้สอนอาจจะจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมคู่ หรือ กิจกรรมกลุ่มก็ได้ตามความเหมาะสม

7. การจัดกิจกรรมการเรียนภาษา ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มีความหมายและมีสภาพใกล้เคียงกับในชีวิตจริงให้มากที่สุด

8. กิจกรรมที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนควรเป็นกิจกรรมที่มีช่องว่างของข้อมูล เพื่อให้ผู้เรียนฝึกหาข้อมูลที่ขาดหายไป โดยใช้กิจกรรมภาษาในการเติมข้อมูลให้สมบูรณ์

9. การวัดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ผู้สอนจะต้องวัดจากการใช้ภาษาในการสื่อสาร (Use) มิใช่วัดจากความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Usage)

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2537 : 25-26) ได้ให้แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารพอสรุปได้ ดังนี้

1. เป็นการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ไม่ว่าจะในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ปริมาณเนื้อหาที่ผู้เรียนเรียนไม่สำคัญเท่ากับความสามารถในการใช้ภาษา ให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี เห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีชีวิตชีวาและสนุกสนาน

2. เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนว่าต้องการเรียนเพื่อวัตถุประสงค์ใด คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ความตั้งใจตลอดจนความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

3. ในการดำเนินการสอน การใช้กิจกรรมทางภาษาถือเป็นหัวใจสำคัญในการสอน เน้นกิจกรรมของผู้เรียนมากกว่ากิจกรรมของครู ให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ฝึกใช้ความคิด สติปัญญา ความกล้าในการใช้ภาษาซึ่งมีผลให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้น ตลอดจนส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนแต่ละคนด้วย

4. ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการฝึกใช้ภาษาเป็นส่วนใหญ่ มิใช่จากการสอนของผู้สอนฝ่ายเดียว ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวก แนะนำ ให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือ ผู้เรียนเรียนรู้จากการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือตามลำพัง นับเป็นการสร้างนิสัยในการแสวงหาความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนได้เป็นอย่างดี

5. บทบาทของครูผู้สอนจะเปลี่ยนจากผู้สอนหรือผู้แสดง มาเป็นผู้ชี้แนะหรือผู้กำกับ การแสดง เป็นผู้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝน คอยกระตุ้นชี้แนะแนวทางให้การเรียนคล่องตัว มีชีวิตชีวาและมีความหมาย

6. เน้นการสอนภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ โดยมีได้มุ่งแต่เนื้อหาวิชาและทักษะทางภาษาอังกฤษอย่างเดียว เป็นการสอนทักษะรวมมากกว่าการเน้นจุดย่อยๆ เพราะในสภาพชีวิตจริงจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถหลายๆอย่างรวมเข้าด้วยกัน

สรุปได้ว่า หลักการสำคัญตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เป็นหลักการสอนภาษาที่ผู้เรียน รู้เป้าหมายของการเรียนว่าจะนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างไร ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการสอนที่สอดคล้องและใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง และให้ผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาในลักษณะกิจกรรมรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุด ในการเรียนการสอนต้องเน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษา ผู้สอนเป็นผู้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ซึ่งกิจกรรมที่จัดให้ควรเป็นกิจกรรมที่มีช่องว่างของข้อมูล เพื่อให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อสาร ส่วนบทบาทของผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำชี้แนะ และให้ความช่วยเหลือในการปฏิบัติกิจกรรม

1.4. ขั้นตอนการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

การลำดับขั้นตอนการสอนภาษาเป็นกระบวนการสำคัญ ที่มีผลเชื่อมโยงถึงสถานการณ์การสอน เทคนิคการสอน สื่ออุปกรณ์และเนื้อหาที่สอนด้วย ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในขั้นตอนการสอนให้ชัดเจน เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

ลิตเติลวูด (Littlewood . 1983 : 45 - 49) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 112 - 115) และกระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 135 - 136) ได้เสนอขั้นตอนที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สอดคล้องกันไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และเป็นการฝึกใช้ภาษาในลำดับต่อไป จนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนำเสนอเนื้อหาจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ในการนำเสนอเนื้อหาอาจทำได้ดังนี้

1.1. ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน โดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟังหรืออ่าน ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยวๆ ในด้านของเนื้อหา นอกจากจะมีคำศัพท์หรือรูปแบบของภาษาที่ต้องการนำเสนอแล้ว ก็ควรจะมีคำศัพท์หรือรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาบ้างแล้ว เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านได้

1.2. กระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านเพียงใด เช่นถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนสามารถตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ก็ไม่ต้องเสียเวลาในการนำเสนอเนื้อหามากนัก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยเรียนรู้เนื้อหาดังกล่าวมาบ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลย ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจ และในการสอนผู้สอนต้องอธิบายและแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาทางภาษานั้นมีรูปแบบ วิธีการใช้และความหมายอย่างไร และถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาแม่ในการอธิบายก็ได้

2. ขั้นการฝึก (Practice/ Controlled practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก โดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกแบบควบคุมนี้ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical Drill) หรือบางครั้งเรียกว่า การฝึกซ้ำๆ (Repetition Drill) คือเป็นการให้นักเรียนฝึกซ้ำๆ ตามตัวอย่าง จนกระทั่งสามารถจำได้และใช้รูปแบบภาษานั้น ได้ แต่ยังไม่เน้นในด้านความหมาย ดังนั้น ในการฝึกแบบนี้นักเรียนอาจจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบภาษาที่ฝึกก็ได้ อย่างไรก็ตาม เออร์ (Ur, 1996 : 83) กล่าวว่า ในขั้นการฝึกนั้น นอกจากผู้เรียนจะได้รับการฝึกในด้านรูปแบบของภาษาแล้ว ผู้เรียนจะต้องได้ฝึกทั้งในด้านความหมายของภาษาอีกด้วย ในการฝึกในขั้นนี้อาจทำตามขั้นตอนในการฝึกดังนี้

2.1 ให้นักเรียนฟังตัวอย่างภาษา จากเทปหรือครูผู้สอนประมาณ 2 - 3 ครั้ง ในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดให้ฟัง จะต้องออกเสียงหรือพูดอย่างเป็นธรรมชาติด้วยความเร็วปกติ

2.2 ให้ผู้เรียนฝึกพูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่าง อาจจะให้ผู้เรียนฝึกพร้อมกันทั้งห้อง หรือแบ่งฝึกทีละครึ่งห้องตามความเหมาะสม การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมีโอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อมๆ กับการได้เรียนรู้การออกเสียงหรือการพูดจากเพื่อนคนอื่นด้วย

2.3 หลังจากฝึกพร้อมๆ กัน ผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคน ในขณะเดียวกัน ให้ผู้เรียนคนอื่นๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนนั้นมีปัญหาในการฝึก ทั้งนี้เพื่อให้ร่วมกิจกรรม แม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่

2.4. ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในด้านความหมายได้โดยถามด้วยคำถามง่าย ๆ ให้ผู้เรียนตอบสั้น ๆ ว่าใช่ - ไม่ใช่ หรือ ถูก - ผิด เป็นต้น

การฝึกแบบควบคุมนี้ เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ ฉะนั้น การฝึกในขั้นนี้ควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

3. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice) เป็นการเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยทั่วไปมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้ด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่าผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด ซึ่งการที่จะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เองโดยอิสระ

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 3 ขั้นตอน คือขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นการฝึก (Practice) และขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเทศะในสังคม ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงเน้นเนื้อหาที่จะใช้ในการสื่อสารโดยใช้กลุ่มเป็นศูนย์กลางของการฝึก และใช้กิจกรรมต่างๆ เป็นเครื่องมือในการเรียนการสอน ผู้เรียนเป็นผู้ฝึกกิจกรรม ครูเป็นผู้คอยแนะนำช่วยเหลือ และเป็นผู้จัดกิจกรรมหรือสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

1.5. กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.5.1 ลักษณะของกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร

ฮาเมอร์ (Harmer, 1983 : 44-45) และ ซาวิยอง (Savignon, 1991 : 32) ได้อธิบายลักษณะของกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ 6 ประการ ดังนี้

1. มีความต้องการในการสื่อสาร (Desire to Communicate) ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาถึงแม้ผู้เรียนจะถูกบังคับให้สื่อสาร แต่ผู้เรียนต้องมีความรู้สึกหรือเห็นความจำเป็นที่จะสื่อสาร

2. มีเป้าหมายในการสื่อสาร (Communicative Purpose) ผู้เรียนต้องรู้ว่าเรียนภาษาไปเพื่อจุดประสงค์อะไร และกิจกรรมนั้นต้องมีช่องว่างซึ่งอาจเป็นช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) หรือช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion Gap) เพื่อให้ผู้เรียนเชื่อมช่องว่างในขณะกำลังสื่อสาร

3. มุ่งเน้นเนื้อหาไม่ใช่รูปแบบของภาษา (Content not Form) ขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรม ความสนใจของผู้เรียนต้องอยู่ที่สิ่งที่จะพูด (What to Say) ไม่ใช่อยู่ที่ว่าจะพูดอย่างไร (How to Say) ผู้เรียนต้องมีข้อมูลที่ต้องการจะสื่อสาร

4. มีความหลากหลายของภาษา (Variety of Language) กิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลากหลายรูปแบบ ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้ภาษาที่ไม่มีเตรียมมาก่อน

5. ไม่มีการแทรกแซงจากผู้สอน (No Teacher Intervention) กิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันเอง โดยที่ผู้สอนไม่ควรที่จะไปแก้ไขข้อผิดพลาดขณะผู้เรียนทำกิจกรรม ผู้สอนควรประเมินผลการเรียนเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมแล้วโดยดูจากการบรรลุเป้าหมายของการสื่อสารไม่ใช่จากการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

6. ไม่ใช่สื่อที่ควบคุมการใช้ภาษา (No Materials Control) ไม่มีการกำหนดการใช้ภาษาของผู้เรียนตายตัว ผู้เรียนควรมีโอกาสเลือกภาษาที่จะสื่อสารได้อย่างอิสระ

จอห์นสัน (Johnson, 1982 : 163-172) กล่าวถึงลักษณะกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นการถ่ายโอนข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น ฟังข้อความต่างๆ แล้วจดบันทึก อ่านจดหมายแล้วเขียนแผนที่ หรือดูแผนที่แล้วพูดบอกทิศทางได้ เป็นต้น ดังนั้น ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงควรให้ความสำคัญในการฝึกกิจกรรม โดยยึดหลักของการเข้าใจข้อมูลและรู้จักถ่ายทอดข้อมูลได้

2. หลักการเกิดช่องว่างทางด้านข้อมูล (The Information Gap Principle) เป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ให้ทั้งสองฝ่ายได้รับทราบข้อมูลที่ขาดหายไปจากการสื่อสารเพื่อปิดช่องว่าง (To bridge the Gap) หรือเติมเต็มข้อมูลให้สมบูรณ์

3. หลักการเชื่อมต่อข้อมูล (The Jigsaw Principle) เป็นหลักการที่ผสมผสานกันระหว่างหลักการถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer) และหลักการเกิดช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information Gap) โดยกิจกรรมที่จะทำให้แตกต่างกันในการฝึกทักษะ แต่มีเนื้อหาเหมือนกัน ผู้เรียนจะแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ เช่น สมมติให้นักเรียน ก. รับโทรศัพท์สมัครงาน แล้วนำข้อมูลที่รับฟังมากรอกลงในแบบฟอร์มสมัครงาน ส่วนนักเรียน ข. อ่านแบบฟอร์มสมัครงาน แล้วนำข้อมูลจากแบบฟอร์มไปพูดทางโทรศัพท์เพื่อสมัครงาน ทำสลับกัน โดยทุกคนต้องได้ทำกิจกรรมที่เหมือนกันหมด

4. หลักการพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The Task Dependency Principle) ผู้เรียนแต่ละคนต้องปฏิบัติภาระงานย่อย (Sub Task) ของตนเองให้สำเร็จก่อนแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้นำมารวมกัน เพื่อนำข้อมูลทั้งหมดไปใช้ในการปฏิบัติภาระงานใหญ่ (Major Task)

5. หลักการแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The Correction for Content) หลักการนี้ต้องมีอยู่ในทุกหลักการที่กล่าวมา เนื่องจากเมื่อเสร็จสิ้นการปฏิบัติกิจกรรมทุกครั้งแล้ว ผู้สอนจะต้องตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลได้ถูกต้องหรือไม่ ซึ่งอาจตรวจสอบโดยผู้สอนหรือเพื่อนในชั้นเรียนก็ได้

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ลักษณะของกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารหรือสามารถสื่อความหมายได้ วิธีการฝึกจะอยู่ในรูปของการทำกิจกรรมรูปแบบต่างๆ กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้มีโอกาสซักถามข้อมูลหรือรายละเอียดจากเพื่อน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ทั้งนี้ รายละเอียดของกิจกรรมภาษานั้นควรเกี่ยวข้องและเป็นที่น่าสนใจของผู้เรียน และควรมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด

1.5.2 รูปแบบกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร คือกิจกรรมที่ผู้เรียนมีจุดประสงค์และมีความต้องการที่จะสื่อสาร ซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยแสดงออกทางเนื้อหามากกว่ารูปแบบทางภาษา และสามารถเลือกใช้ภาษาแต่ละรูปแบบได้อย่างถูกต้องในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะและจะปล่อยให้แสดงออกอย่างเสรี คือ ไม่กำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาใช้สื่อสาร (Harmer, 1982 : 166 - 167) กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ต้องมีวิธีที่แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนและจุดมุ่งหมายของกิจกรรมในการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ถือเป็นหัวใจสำคัญในการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ได้มีผู้รู้เสนอแนะรูปแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ ดังต่อไปนี้

ฮาร์เมอร์ (Harmer . 1992 : 92 - 152) ได้เสนอแนะกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การเจรจาหาข้อตกลง (Reaching a Consensus) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้อภิปรายและหาข้อตกลงร่วมกันในกลุ่ม ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระโดยไม่มีการวางแผนมาล่วงหน้า ตัวอย่างกิจกรรมนี้ ได้แก่ การอภิปรายเพื่อเลือกวัตถุ 10 ชิ้น เพื่อใช้ในการเดินทาง เป็นการอภิปรายโต้เถียงเกี่ยวกับปัญหาทางคุณธรรม เป็นต้น

2. การถ่ายทอดคำแนะนำต่อ (Relaying Instruction) กิจกรรมประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องให้คำแนะนำในการทำกิจกรรมซึ่งกันและกัน และความสำเร็จของงานจึงขึ้นอยู่กับความเข้าใจในคำแนะนำ เช่น ผู้เรียนที่เรียนการเดินร่ำ หรือสร้างแบบจำลองเช่น Lego จะต้องไปสอนเพื่อนคนอื่นโดยไม่ดูคำแนะนำที่เป็นต้นฉบับ

3. เกมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Game) กิจกรรมประเภทนี้ใช้หลักการเดียวกันกับกิจกรรมการเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ตัวอย่างกิจกรรมมีดังนี้

3.1 การหาความแตกต่าง (Find the Differences) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ โดยที่นักเรียนคนที่ 1 กับนักเรียนคนที่ 2 จะได้รับภาพคนละ 1 ภาพที่คล้ายกัน แต่แตกต่างกันในบางส่วน นักเรียนทั้งสองคนจะต้องอภิปรายเพื่อหาความแตกต่างของภาพนั้น โดยที่ไม่ให้อีกฝ่ายเห็นภาพของตน

3.2 การบรรยายและจัดเรียงลำดับภาพ (Describe and Arrange) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ โดยนักเรียนคนที่ 1 จะได้ภาพที่เรียงลำดับไว้อย่างถูกต้อง และจะต้องไม่ให้นักเรียนคนที่ 2 เห็นภาพ ในขณะที่นักเรียนคนที่ 2 จะได้ภาพที่เรียงลำดับไม่ถูกต้อง แต่จะต้องเรียงลำดับภาพเสียใหม่ให้ถูกต้องตามคำสั่งของนักเรียนคนที่ 1

3.3 การเรียงลำดับภาพใหม่ (Story Reconstruction) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม ผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะได้รับรูปภาพกลุ่มละ 1 ภาพซึ่งไม่เหมือนกัน เพื่อทำการศึกษา จากนั้นผู้สอนจะเก็บภาพกลับคืนและให้ผู้เรียนจัดกลุ่มใหม่ โดยที่แต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากกลุ่มอื่น จากนั้นผู้เรียนในแต่ละกลุ่มในกลุ่มใหม่จะต้องพยายามเรียงลำดับเรื่องราวจากการที่สมาชิกแต่ละคนพูดบรรยายภาพที่ตนเองเห็น หลังจากนั้นแต่ละกลุ่มช่วยกันเล่าเนื้อเรื่องของตนเอง

4. การแก้ปัญหา (Problem Solving) กิจกรรมนี้ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดเพื่อหาทางแก้ปัญหาในงานที่กำหนด โดยที่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เช่น ให้ผู้เรียนสมมติว่าได้ออดชีวิตจากเครื่องบินที่ตกกลางทะเลทราย และให้แต่ละกลุ่มตัดสินใจหาทางแก้ปัญหาเพื่อการอยู่รอดโดยให้เลือกอุปกรณ์ที่จะนำออกจากเครื่องบินและอภิปรายถึงความจำเป็นที่จะใช้อุปกรณ์เหล่านั้นในทะเลทราย

5. การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างบุคคล (Interpersonal Exchange) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ก็ได้ และให้แลกเปลี่ยนกันถามข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ถามเกี่ยวกับครอบครัว ความสนใจ กีฬา เป็นต้น ตัวอย่างของกิจกรรมนี้ได้แก่ กิจกรรมที่ต้องการการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน เช่น กิจกรรม Ice Breaker

6. สถานการณ์จำลอง (Simulation) กิจกรรมนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้สร้างสถานการณ์จริงให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน โดยที่ผู้เรียนจะต้องคิดว่าตนเองเป็นตัวละครที่กำหนดในสถานการณ์จำลองนั้นๆ ไม่ใช่เป็นผู้เรียนภาษา และผู้เรียนจะต้องได้รับข้อมูลเพื่อใช้ในการแสดงในสถานการณ์จำลอง

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1990 : 22 - 64) ได้เสนอกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆคือ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) และกิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ในการทำกิจกรรมนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เสมอไป แต่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมอยู่ที่ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.1 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) กิจกรรมนี้อาจเป็นกิจกรรมคู่ (Pair Work) หรืองานกลุ่ม (Group Work) ก็ได้ ผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลเพียงส่วนหนึ่ง และจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนมีกับเพื่อน โดยการถาม-ตอบและในการถาม-ตอบนั้น ผู้ตอบจะให้ข้อมูลก็ต่อเมื่อผู้ถามใช้วิธีถามตามที่กำหนดไว้เท่านั้น เช่น ถามคำถามที่ให้ตอบว่าใช่-ไม่ใช่ เป็นต้น ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

1.1.1 กิจกรรมการเลือกรูปภาพ (Identifying Pictures) จากชุดรูปภาพที่กำหนดให้ กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ โดยนักเรียนคนที่ 1 จะมีชุดรูปภาพครบทั้งชุด แต่นักเรียนคนที่ 2 จะมีรูปเพียง 1 ใบ ซึ่งนักเรียนคนที่ 1 จะต้องถามคำถามให้นักเรียนคนที่ 2 ตอบจนกระทั่งทราบว่านักเรียนคนที่ 2 มีรูปอะไร

1.1.2 กิจกรรมการจับคู่ (Discovering Identical Pairs) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน โดยที่สมาชิก 4 คนในกลุ่มจะได้รับภาพคนละ 1 ภาพยกเว้นสมาชิกคนที่ 5 จะมีภาพที่เหมือนสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม 4 คน ซึ่งสมาชิกคนที่ 5 จะต้องพยายามถามเพื่อนคนอื่น จนกระทั่งทราบว่าใครมีภาพที่เหมือนกับของตนเองทุกประการ กิจกรรมการเรียนการสอนนี้สามารถนำมาดัดแปลงได้หลายแบบ ดังต่อไปนี้

1. สมมติให้เป็นการสืบสวน โดยให้นักเรียนคนที่ 5 เป็นนักสืบ ซึ่งมีภาพสิ่งของที่หายไปหรือภาพบุคคลที่ต้องการค้นหา ส่วนนักเรียนคนที่มีภาพเหมือนกันจะเป็นผู้ต้องสงสัย

2. ดัดแปลงเป็นกิจกรรมการหาคู่ (Find your partner) สามารถทำกิจกรรมพร้อมๆ กันได้ทั้งชั้นเรียนหรือทำงานเป็นกลุ่มใหญ่ เช่นกลุ่มละ 15 คน วิธีทำกิจกรรมคือ ผู้สอนแจกบัตรนักเรียนคนละ 1 ใบซึ่งมีรูปภาพแตกต่างกันไป แต่บัตรทุกใบนั้นจะต้องมีคู่ที่เหมือนกันอยู่ นักเรียนจะต้องถาม-ตอบกับสมาชิกในกลุ่มหรือกับเพื่อนในห้องจนกว่าจะพบผู้ที่มีบัตรเหมือนกันทุกประการจึงจะถือว่าหาคู่ได้

3. ดัดแปลงเป็นกิจกรรมการตามหาเพื่อนที่หายไป (Find your missing friend) ซึ่งมีวิธีการทำกิจกรรมเหมือนข้อ 2 แต่ใช้รูปภาพบุคคลแทน

4. ดัดแปลงเป็นกิจกรรมการชักชวนให้ไปด้วยกัน (Let's go together) กิจกรรมนี้สามารถทำได้ทั้งชั้นเรียนหรือเป็นกลุ่มใหญ่ โดยสมมติว่านักเรียนจะไปพักผ่อนตากอากาศ ผู้สอนกำหนดชื่อเมือง โรงแรม และเดือนให้อย่างละ 3 ชื่อ นักเรียนแต่ละคน

เลือกเมืองที่จะไป โรงแรมที่จะพัก และกำหนดเดือนที่จะพักผ่อนไว้ โดยเลือกรายการที่ผู้สอนกำหนดให้อย่างละ 1 ชื่อเท่านั้น จากนั้นให้ผู้เรียนถาม-ตอบกันจนกระทั่งพบผู้ที่เลือกรายการไว้เหมือนกัน จึงจะชักชวนกันไปได้

1.1.3 กิจกรรมการหาลำดับที่หรือหาตำแหน่งที่ตั้ง (Discovering Sequences or Locations) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียนคนที่ 1 มีรูปภาพที่จัดลำดับไว้แล้วอย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนคนที่ 2 มีรูปภาพชุดเดียวกันแต่ไม่ได้จัดลำดับไว้ นักเรียนคนที่ 2 ต้องถามให้นักเรียนคนที่ 1 ตอบเพื่อให้บอกตำแหน่งที่ตั้ง จนกระทั่งสามารถจัดลำดับภาพได้อย่างถูกต้องให้เหมือนกับภาพของนักเรียนคนที่ 1

1.1.4 กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Discovering Missing Information) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียน 2 คนจะได้รับข้อมูลที่ยังไม่สมบูรณ์คนละ 1 ชุด ซึ่งข้อมูลที่ขาดหายไปจะอยู่ในตารางของอีกฝ่ายหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างถาม-ตอบกันเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไป และเขียนเติมให้ครบลงในตารางของตน

1.1.5 กิจกรรมการค้นหาคความลับ (Discovering Secrets) กิจกรรมนี้จัดได้หลายรูปแบบ เช่น เกม 20 คำถาม (Twenty Questions) หรือการทายอาชีพ (What's My Line ?) ซึ่งนักเรียนคนหนึ่งมีข้อมูลที่ถือว่าเป็นความลับ และนักเรียนคนอื่นๆ ในชั้นเรียนหรือในกลุ่ม พยายามถามคำถามเพื่อค้นหาคความลับนั้น การถามคำถามต้องกำหนดรูปแบบของคำถามไว้ด้วย เช่น ให้ถามคำถามที่ตอบว่าใช่ - ไม่ใช่ เท่านั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการถามเกี่ยวกับความลับนั้นโดยตรง

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) กิจกรรมนี้มีลักษณะคล้ายกับกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด คืออาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้ และผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน แต่กิจกรรมนี้ผู้เรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษามากกว่า เช่น อาจพูดบรรยาย ให้ข้อเสนอแนะ ขอให้อธิบายเพิ่มเติม ฯลฯ ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่กว้างขึ้น ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

1.2.1 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับรูปแบบหรือรูปภาพ (Communicating Patterns and Pictures) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียนคนที่ 1 ได้รับวัสดุแล้วนำมาจัดวางให้เป็นรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนนักเรียนคนที่ 2 ได้รับวัสดุอีกชุดหนึ่งซึ่งเหมือนกับของนักเรียนคนที่ 1 จากนั้นทั้งสองคนจะต้องสื่อสารกันให้เข้าใจจนกระทั่ง นักเรียนคนที่ 2 สามารถจัดวางวัสดุเหล่านั้นได้ในรูปแบบเดียวกันกับของนักเรียนคนที่ 1 หรือถ้าหากว่าผู้สอนใช้รูปภาพเป็นสื่อ นักเรียนคนที่ 1 จะได้รับรูปภาพ ส่วนนักเรียนคนที่ 2 จะเป็นผู้อวาดภาพให้เหมือนกับรูปภาพนักเรียนคนที่ 1 โดยนักเรียนทั้งสองคนต้องสื่อสารกันให้เข้าใจ เพื่อให้สามารถวาดภาพได้เหมือนตามที่กำหนดไว้

1.2.2 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับแบบจำลอง (Communicating Models) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม โดยนักเรียนคนที่ 1 หรือกลุ่มที่ 1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบจำลองของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ใช้ของเล่น Lego ส่วนนักเรียนคนที่ 2 หรือกลุ่มที่ 2 มีชิ้นส่วนของแบบจำลองนั้นเช่นเดียวกัน และต้องพยายามใช้ชิ้นส่วนนั้นมาสร้างเป็นแบบจำลองให้เหมือนของนักเรียนคนที่ 1 หรือกลุ่มที่ 1 โดยพยายามทำตามคำแนะนำของนักเรียนคนที่ 1 หรือกลุ่มที่ 1

1.2.3 กิจกรรมการค้นคว้าหาความแตกต่าง (Discovering Differences) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียนคนที่ 1 และคนที่ 2 จะได้รับรูปภาพคนละ 1 รูป ซึ่งรูปของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย นักเรียนทั้งสองคนจะต้องสนทนากันเพื่อหาจำนวนของความแตกต่างในภาพและบอกว่าแตกต่างกันอย่างไร

1.2.4 กิจกรรมการไปตามทิศทางที่บอก (Following Directions) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียนคนที่ 1 ได้รับแผนที่ซึ่งมีตำแหน่งที่ตั้งอาคารสถานที่ หรือตำแหน่งที่ระบุว่ามีชุมทรัพย์ ส่วนนักเรียนคนที่ 2 มีแผนที่ซึ่งไม่ได้ระบุอะไรไว้ นักเรียนคนที่ 1 จะต้องสื่อสารกับนักเรียนคนที่ 2 เพื่อบอกทางให้นักเรียนคนที่ 2 ไปยังตำแหน่งที่ตั้งของอาคารสถานที่หรือชุมทรัพย์นั้น

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมนี้มีลักษณะคล้ายการเล่นต่อภาพ (Jigsaw) ผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลคนละส่วนที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อนจนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือหาข้อสรุปตามที่กำหนดไว้ ดังตัวอย่างกิจกรรมต่อไปนี้

1.3.1 กิจกรรมการลำดับเรื่องราว (Reconstructing Story Sequence) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะมีรูปภาพคนละ 1 รูป และสมาชิกแต่ละคนจะต้องผลิตกันเล่าเรื่องตามรูปภาพของตน โดยไม่ดูรูปภาพของผู้อื่นหลังจากนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยกันเรียงลำดับเรื่องราวที่ได้ฟังให้ถูกต้อง

1.3.2 กิจกรรมการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา (Pooling Information to Solve a Problem) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียนคนที่ 1 มีข้อมูลบางส่วนซึ่งอาจเป็นข้อมูลของตารางกำหนดเวลาของขบวนรถไฟสายต่างๆ ที่เดินทางจากสถานที่ X ไปยัง สถานที่ Y และ นักเรียนคนที่ 2 จะมีข้อมูลของตารางรถไฟกำหนดเวลาจาก Y ไปยัง Z นักเรียนทั้งสองคน ต้องสนทนากันเพื่อหาทางแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางระหว่างสองสถานีนี้อย่างน้อยที่สุด เช่น หาสายรถไฟที่เดินทางจาก X ไป Z โดยใช้เวลาน้อยที่สุด

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) ได้แก่ กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving) เช่น ให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายเพื่อสร้างแผนการเดินทางในลอนดอนเป็นเวลา 1 วัน โดยคำนึงถึงความสนใจของสมาชิกทุกคนในกลุ่มหรือสนทนา

และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการซื้อของขวัญให้กับเพื่อนในชั้นเรียน โดยคำนึงถึงความชอบและจำนวนเงินที่สมาชิกในกลุ่มมี กิจกรรมประเภทนี้จัดเป็นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลที่เหมือนกัน จึงไม่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันดังเช่นกิจกรรมที่ผ่านมา แต่ผู้เรียนจะต้องร่วมกันอภิปรายและประเมินเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับเพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจหรือหาทางแก้ไขปัญหา

2. กิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities)

กิจกรรมประเภทนี้ มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาตามหน้าที่ทางภาษาเช่นเดียวกับกิจกรรมประเภทที่ 1 แต่ละกิจกรรมนี้ยังให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาให้ถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทของการใช้ภาษา ในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ ครูสามารถกระทำได้ตามนี้

2.1 การใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมมีแนวทางในการจัดดังนี้

2.1.1 ครูควรใช้ภาษาต่างประเทศในการจัดการในชั้นเรียน

2.1.2 ครูควรใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการสอน

2.1.3 ครูควรจัดบทเรียนหรืออภิปรายความคิดเห็นเป็นภาษา

ต่างประเทศ

2.1.4 ครูควรให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดบทสนทนาหรือแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) โดยหัวข้อเรื่องควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ต่างๆในโรงเรียน

2.2 การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) สามารถให้ผู้เรียนทำกิจกรรมดังต่อไปนี้

2.2.1 การแสดงบทบาทสมมติตามตัวชี้แนะที่เป็นบทสนทนา (Role Play Controlled through Cues Dialogues) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ผู้เรียนจะต้องผลัดเปลี่ยนกันพูดตามตัวชี้แนะที่เป็นบทสนทนาตามบัตรที่กำหนดบทบาทที่ตนได้รับ

2.2.2 การแสดงบทบาทสมมติตามตัวชี้แนะที่เป็นข้อมูล (Role-Playing Controlled through Cue and Information) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาท โดยในบัตรนั้นจะกำหนดจุดมุ่งหมายและตัวชี้แนะที่เป็นข้อมูลสั้นๆ ในสิ่งที่ต้องพูดเช่น ตารางข้อมูลต่างๆ จากนั้นผู้เรียนจะแสดงบทบาทสมมติตามบัตรบทบาทนั้น

2.2.3 การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์และเป้าหมายที่กำหนด (Role Playing Controlled through Situations and Goals) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้นั้น ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะเป็นสถานการณ์และเป้าหมายในการสนทนา ซึ่งกำหนดอย่างกว้างๆ ผู้เรียนมีโอกาสนี้จะใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ได้มากขึ้น

2.2.4 การแสดงบทบาทสมมติในรูปของการโต้เถียงหรือการอภิปราย (Role Playing in the Form of Debate or Discussion) การแสดงบทบาทสมมติประเภทนี้ ผู้เรียนจะได้รับบัตรที่กำหนดบทบาทโดยในบัตรนั้นจะเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องโต้เถียงหรืออภิปรายและกำหนดข้อมูลที่จำเป็นต่อการอภิปราย ผู้เรียนจะต้องตัดสินใจหรือหาข้อสรุปโดยการลงคะแนนเสียง

2.2.5 สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด และเป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนมิใช่แสดงตามบทบาทที่กำหนดให้เท่านั้น แต่ผู้เรียนต้องใช้ประสบการณ์ของตนเอง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่างๆ

2.2.6 การแสดงสด (Improvisation) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแสดงละครจากเรื่องที่ไม่มีการเขียนบทละคร โดยที่ครูสร้างสถานการณ์ที่เป็นตัวกระตุ้นให้แปลความและแสดงความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน อย่างไรก็ตามครูผู้สอนอาจจะกำหนดบุคลิกภาพและลักษณะของผู้เรียนแต่ละคน แต่ไม่มีเป้าหมายในการสื่อสารที่แน่นอน

สรุปได้ว่ากิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เป็นกิจกรรมที่มีความหลากหลาย ผู้สอนสามารถนำกิจกรรมการสอนภาษามาใช้ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับระดับความสามารถและระดับชั้นของผู้เรียน รวมทั้งเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของกิจกรรมด้วย ทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรจัดให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเรียนและให้มีลักษณะที่ใกล้เคียงกับการสื่อสารในชีวิตจริงให้มากที่สุด

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของการฟัง

แครชเชน (Krashen .1983 : 79 - 98) กล่าวถึงความหมายของการฟังว่า การฟังหมายถึง การให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) ที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย เช่น วิธีการของเจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) ที่เรียกว่า การตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response หรือ TPR) วิธีการนี้ ผู้สอนจะใช้คำสั่งให้ผู้เรียนแสดงหรือปฏิบัติตาม จะไม่เป็นการบังคับให้ผู้เรียนพูดภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย จนกว่าผู้เรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ผู้สอนพูดออกมา การฟังมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้สอนให้ปัจจัยป้อนเข้า (Input) ซึ่งผู้เรียนสามารถเข้าใจได้
2. ผู้เรียนจดจ่อหรือตั้งใจในการรับฟังข้อความ
3. ให้ผู้เรียนได้เรียนในลักษณะที่มีความกังวลน้อยที่สุด

อันเดอร์วูด (Underwood. 1989 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า การฟังเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ความสนใจและความพยายามเพื่อจะได้ทราบความหมายของสิ่งที่ได้ยิน การที่เราจะประสบความสำเร็จในการฟังภาษาพูดเราจะต้องสามารถเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อ ซึ่งความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดออกมานั้นอาจมีความหมายหลายอย่าง ผู้ฟังจะต้องจดจำคำพูดนั้น และวิเคราะห์ปัจจัยอื่นๆ ที่ใช้เสนอข่าวสารนั้น

ซูเกียรติ จาร์ตัน (2535 : 11) อธิบายว่า การฟังเป็นกระบวนการรับข่าวสาร (Message) ที่มากระทบโสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่ผู้พูดพูดออกมาโดยการพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด รวมถึงสังคมวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

วาทีนิ ศรีแปะบัว (2538 : 22) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การรับข้อมูลที่มีความหมาย ผู้ฟังต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังให้ชัดเจน จะทำให้เกิดการคิดอย่างสร้างสรรค์ และการฟังจะประสบความสำเร็จมากเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมที่ได้รับรู้ด้วย

สายฝน ทรงเสียงไชย (2544 : 15) ได้สรุปความหมายของการฟังว่า การฟัง คือ ปัจจัยป้อนเข้า เมื่อผู้ฟังเข้าใจก็สามารถแสดงออกทางคำพูดได้ ประสิทธิภาพของการฟังขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง เพื่อให้เข้าใจความหมายของผู้พูดอย่างชัดเจน การฟังยังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังจะต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ เพื่อที่จะได้เข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาว่ามีความหมายอย่างไร โดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้ฟังผสมผสานจึงจะเป็นการฟังที่สมบูรณ์

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าการฟังเป็นกระบวนการในการรับรู้ข้อมูล ข่าวสารที่มีความหมาย ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถในการตีความ วิเคราะห์สิ่งที่ได้ยิน เพื่อที่จะให้การรับรู้มีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากความหมายของประโยคที่ผู้พูดพูดออกมานั้น อาจตีความได้หลายอย่าง

2.2 ลำดับขั้นในการสอนทักษะการฟัง

การฟังถือเป็นทักษะแรกของการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนจำเป็นต้องฟังเสียง เลียนเสียงที่ได้ฟัง ออกเสียงให้ถูกต้อง ทิพพดี อ่องแสงคุณ (อ้างอิงในประนอม สุรัสวดี 2539 : 37 - 38) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นในการสอนทักษะฟังไว้ ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ผู้สอนควรตั้งจุดประสงค์ว่าจะให้ผู้เรียนทำอะไรโดยมีจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling objective) ซึ่งมีความหมายดังนี้

1.1 จุดประสงค์ปลายทาง เป็นข้อกำหนดที่ผู้เรียนจะบรรลุเป้าหมายปลายทางที่ตั้งไว้

1.2 จุดประสงค์นำทางเป็นทักษะย่อยที่ผู้เรียนต้องฝึกก่อนจะบรรลุวัตถุประสงค์

2. การดำเนินการสอน ผู้สอนดำเนินการสอนโดยจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์นำทาง มีเทคนิคและวิธีการที่ชวนให้ผู้เรียนสนุกสนาน และสนใจเรียน

3. การฝึกฟังและพูด ผู้สอนดำเนินการฝึกโดยการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ปลายทางที่ตั้งไว้

4. การถ่ายโอน เป็นกิจกรรมหลังการฝึกการฟังและพูด โดยผู้เรียนสามารถนำกิจกรรมนั้นมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2.3 กิจกรรมในการสอนทักษะการฟัง

การสอนทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญก่อนการเรียนรู้ทักษะอื่น จึงควรได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและต้องได้รับการพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ฟินอคเชียโรและบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit อ้างอิงใน สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 160) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนทักษะการฟังไว้ ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอน เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ

3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาต่างๆ

4. ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอกหรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลงหรือปาฐกถา

5. ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดทำขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษ และจากโปรแกรมภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์

6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน

7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือการประชุมต่างๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ

ยาแกง (Yagang. 1993 : 18) ได้เสนอกิจกรรมสำหรับฝึกทักษะการฟังเพื่อการสื่อสารในแต่ละขั้นตอนไว้ดังนี้ คือ

1. กิจกรรมก่อนการฟังหรือขั้นเตรียมการ (Warm up Exercises)

1.1 อธิบายเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง ซึ่งอาจใช้หัวเรื่อง ภาพ เพื่อตั้งสิ่งสำคัญที่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องออกมา และเพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

1.2 การระดมสมอง โดยให้ผู้เรียนฝึกเดาหรือทำนายว่าจะมีคำศัพท์อะไรบ้างที่จะปรากฏในเรื่องที่จะฟัง จากนั้นครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนเดาบนกระดานดำ นอกจากนี้ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะฟังโดยใช้ความรู้เดิม

1.3 เล่นเกม เพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้เรียน และฝึกทักษะพื้นฐานให้พร้อมก่อนที่จะได้ฟังเนื้อหา เช่น เกมไปคำ หรือการฝึกออกเสียงคำคู่ที่มีเสียงต่างกันเพียงเสียงเดียว (Minimal Pair)

1.4 การใช้คำถามนำ โดยครูผู้สอนถามหรือเขียนคำถามที่จะช่วยให้ผู้เรียนทราบเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง

2. กิจกรรมขณะฟัง (Listening Exercises) รูปแบบของกิจกรรมการฟังที่ทำในขณะกำลังฟังข้อมูลมีดังนี้

2.1 กิจกรรมการเปรียบเทียบเรื่องที่ฟังกับเรื่องที่คาดเดาไว้ในขั้นก่อนการฟัง

2.2 การปฏิบัติตามคำแนะนำ เพื่อแสดงว่าผู้เรียนฟังแล้วเข้าใจ โดยให้ผู้เรียนแสดงท่าทางหรือทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์

2.3 การเติมคำในช่องว่างหรือเติมส่วนที่หายไป โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องบางส่วน จากนั้นสร้างหรือเติมส่วนอื่นๆใหม่

2.4 การพูดซ้ำ ให้ผู้เรียนพูดซ้ำคำหรือวลีสั้นๆ หรือให้พูดเพื่อให้ได้ข้อความสมบูรณ์

2.5 การตรวจหาข้อแตกต่างหรือข้อผิด โดยให้ผู้เรียนฟังเนื้อหาแล้วให้ได้ตอบหรือบอกเฉพาะส่วนที่แตกต่างออกไป หรือหาที่ผิดจากเรื่องที่ฟัง

2.6 การกาเครื่องหมาย เช่นเดียวกับการเล่นเกม Bingo โดยให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ จากนั้นให้ผู้เรียนเรียงลำดับตามเรื่องที่ได้อ่าน

2.7 การถ่ายโอนข้อมูล ได้แก่การฟังแล้วถ่ายโอนข้อมูลในรูปแบบอื่นๆ เช่นฟังแล้วเติมแผนที่ แผนผัง ตาราง รายการ หรือรูปภาพ เป็นต้น

2.8 การถอดความให้ผู้เรียนฟังประโยคที่กำหนดให้ แล้วถ่ายทอดข้อความที่ฟัง

2.9 การเรียงลำดับ เช่น การฟังแล้วเรียงลำดับรูปภาพ หรือเนื้อเรื่อง

2.10 การค้นหาข้อมูล ให้ผู้เรียนฟังข้อความแล้วจดโน้ตอย่างย่อๆ เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

2.11 การเติมคำในช่องว่าง ครูให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่างของข้อความที่ไม่สมบูรณ์ในขณะฟังเทปหรือฟังครู

2.12 การจับคู่ โดยการให้ผู้เรียนจับคู่ข้อความที่มีความหมายเหมือนหรือตรงกันข้ามกันกับข้อความที่ได้ฟัง

3. กิจกรรมหลังการฟัง (Post- listening Exercises) เป็นกิจกรรมที่ทำหลังจากที่ได้รับข้อมูลทั้งหมดจากการฟังแล้วโดยมีรูปแบบของกิจกรรม ดังนี้

3.1 การตรวจสอบคำตอบ เพื่อแสดงว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง อาจจะเป็นคำถามที่มีตัวเลือก หรือใช้แบบฝึกที่เป็นตัวเลือกแบบถูก- ผิด

3.2 การแก้ปัญหา ให้ผู้เรียนฟังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหา จากนั้นให้ผู้เรียนช่วยกันแก้ปัญหา

3.3 การสรุปย่อ ผู้เรียนเลือกหาประโยคที่เหมาะสมที่จะเป็นบทสรุปของเรื่อง จากข้อมูลที่ครูให้

3.4 การฟังข้อมูลเป็นส่วนๆ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนแล้วให้ฟังข้อมูลคนละส่วน แต่เป็นข้อมูลเรื่องเดียวกัน จากนั้นให้ผู้เรียนรวมกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อจะได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์

3.5 กิจกรรมการเขียน เช่น ให้ผู้เรียนเขียนจดหมาย โทรเลข ไปรษณียบัตร ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่ฟัง

3.6 กิจกรรมการพูด เช่น การโต้วาที สัมภาษณ์ อภิปราย การแสดงบทบาทสมมติที่สัมพันธ์กับข้อความหรือเรื่องที่ฟัง

จากข้อมูลทีกล่าวนำข้างต้น สรุปได้ว่าการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการฟัง (Pre - listening) ขั้นการฟัง (While-listening) และขั้นหลังการฟัง (Post- listening) กิจกรรมการฝึกทักษะการฟังนั้น มักขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการสอนทักษะฟัง เนื้อหาและกิจกรรมที่ใช้ในการสอนควรสร้างความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเพื่อผู้เรียนจะได้นำไปใช้ได้จริงทั้งในและนอกห้องเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของการพูด

ซีทโซปูลู (Tsitsopoulou . 1992 : 56) อธิบายเกี่ยวกับการพูดไว้ว่า การพูดมิใช่เพียงแต่การออกเสียงโดยการฝึกตามโครงสร้างประโยคได้เท่านั้น แต่ต้องมีความรู้และความเข้าใจ รวมทั้งสามารถแสดงความรู้สึกได้อย่างเหมาะสมด้วย

สกอต (Scott . 1981 : 70) ให้ความหมายว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งรวมทั้งผู้พูดและผู้ฟังและมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์และสะท้อนความตั้งใจในการมีปฏิสัมพันธ์

สมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุด อย่างไรก็ตาม ทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อน ต้องใช้เวลาในการฝึกฝน ไม่ใช่เกิดจากความเข้าใจหรือจดจำ

เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ (2540 : 20) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้องและสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543 : 18) อธิบายว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ข่าวสาร โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงหรือกิริยาอาการ โดยต้องมีความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และวัฒนธรรม ผู้พูดจะต้องใช้กลวิธีในการพูดที่จะทำให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543 : 31) สรุปความหมายของการพูดว่า การพูด หมายถึง กระบวนการที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลหรือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยการใช้ถ้อยคำหรือกิริยาท่าทาง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

จากข้อความที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจความมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงหรือกิริยาอาการต่างๆ การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องใช้สำเนียงถ้อยคำ และมีความรู้เกี่ยวกับศัพท์ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ รวมทั้งวัฒนธรรมของภาษานั้นเป็นอย่างดี ซึ่งจะต้องมีการฝึกฝนเป็นเวลานานจึงจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร

3.2 แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

เฉลิมพล ดาวเรือง (อ้างอิงใน ประนอม สุรัสวดี. 2539 : 59 - 64) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ สรุปได้ ดังนี้

1. สร้างความเคยชิน

1.1 ทุกครั้งเมื่อผู้สอนเข้าชั้นเรียนควรเริ่มต้นด้วยการทักทายเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับรูปประโยคที่จะสอนในชั่วโมงนั้นหรือเป็นการฝึกทบทวนรูปประโยคที่ได้เรียนไปแล้ว หรืออาจสนทนาในเรื่องต่างๆไปก็ได้

1.2 เมื่อจะออกคำสั่งให้ผู้เรียนทำสิ่งใดก็ตาม ควรใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษอย่างง่ายๆที่เหมาะสมกับระดับชั้น หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยที่ไม่จำเป็น เพื่อสร้างความเคยชินให้ผู้เรียน นอกจากนี้ ยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ภาษาสุภาพด้วย

1.3 ฝึกให้ผู้เรียนใช้คำหรือกลุ่มคำหรือประโยคภาษาอังกฤษที่จำเป็น เช่น Thank you, Sorry etc.

2. สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน โดยผู้สอนอาจใช้เกมต่างๆ เพลง หรือ สร้างสถานการณ์ขึ้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและอยากเรียนภาษาอังกฤษ

3. สร้างความถูกต้องแม่นยำ ผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ กฎเกณฑ์ทางภาษาเป็นอย่างดี รู้จักวิธีการใช้เสียงสำเนียงที่ถูกต้อง

4. สร้างบรรยากาศ ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ โดยการ ทักทาย ถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน นอกจากนี้ ผู้สอนจะต้องรู้จักจัดสภาพแวดล้อมในห้อง เรียนให้เอื้ออำนวยต่อบรรยากาศการฝึกพูดภาษาอังกฤษ

5. สร้างความมั่นใจ ผู้สอนควรให้คำชมทุกครั้งที่นักเรียนสามารถได้ตอบคำถาม ของครูได้ ให้กำลังใจเมื่อนักเรียนตอบผิดและให้โอกาสลองใหม่ นอกจากนี้ ผู้สอนควรจัดกิจกรรม ที่ดึงดูดความสนใจ เช่น เกม เพลง สร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ มีการให้คำชม คะแนน หรือรางวัล เมื่อนักเรียนสามารถทำได้ตามที่ผู้สอนกำหนด ควรหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เคร่งเครียด จนเกินไป

3.3 กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

สก๊อต (Scott . 1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมการสอนภาษาไว้สรุปได้ ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกผู้เรียนให้รู้ถึงสิ่งที่กำลังจะเรียน
2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรอยู่ในรูปของบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความสัมพันธ์กับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนากำลังจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง
3. ขั้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อมๆ กัน หรือฝึกเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอคชีโร และบรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141) ได้เสนอ กิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนสามารถเลือกใช้ให้เหมาะกับระดับของผู้เรียน ดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม โดยผู้สอนหรือเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ตั้งคำถาม
2. บอกให้เพื่อนปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำ
3. ให้ผู้เรียนถามคำถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือ ประสบการณ์ต่างๆนอกชั้นเรียน

4. ให้บอกลักษณะวัตถุ หรือสิ่งของต่างๆจากภาพ
5. ให้ผู้เรียนเล่าประสบการณ์ต่างๆของผู้เรียน โดยผู้สอนอาจบอกคำศัพท์สำคัญ
ต่างๆ
6. ให้รายงานเรื่องราวต่างๆตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆในชั้นเรียน ให้ผู้เรียนใช้ในการสื่อสาร เช่น ร้านขายของ
ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมทางภาษา
9. ให้ได้วาทะ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

3.4 การทดสอบทักษะการพูด

ฟินอกเซียโร และซาโก (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 214 – 215 ; อ้างอิงจาก
Finocchiaro and Sago. 1983 : 139 – 143) ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการพูดไว้ ดังนี้

1. ให้พูดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเทปบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ
3. ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ซึ่งความยากง่ายหรือความ
ซับซ้อนของวัตถุ ขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจกล่าวถึงขนาด ที่ตั้ง การใช้ประโยชน์
แต่ห้ามกล่าวชื่อสิ่งของ หรือให้ผู้เรียนบรรยายสิ่งที่ได้เห็น เช่น ภาพยนตร์หรือบุคคลสำคัญ แล้ว
ให้ผู้เรียนคนอื่นเดาว่าเป็นเรื่องอะไร หรือเป็นใคร เป็นต้น
4. ให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียน อาจให้คำสั่งเป็น
ภาษาแม่
5. ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อ (Topic) ที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อ เพราะ
ผู้เรียนอาจจะในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่ง
6. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุด
จากผู้ถูกสัมภาษณ์ (ผู้สอน) แล้วจดบันทึกไว้

3.5 ระดับความสามารถในการพูด

การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูด แฮริส (Harris. 1990 : 68-71) กล่าวว่าไว้ว่าความสามารถในการพูดคือความสามารถในการนำเอาองค์ประกอบ 5 อย่างมาใช้ในการพูด ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (Vocabulary)
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5. ความเข้าใจ (Comprehension)

อลเลอร์ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 209-212 ; อ้างอิงจาก Oller. 1979 : 312-313) ได้กำหนดเกณฑ์ในการให้ระดับความสามารถในการพูดไว้ 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

ระดับ 1 หมายถึง มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ถามและตอบคำถามในเรื่องที่รู้จักคุ้นเคยดี และเข้าใจคำถามและข้อความง่ายๆ

ระดับ 2 หมายถึง มีความสามารถใช้ภาษาตามความจำเป็นทางสังคมและการทำงานได้อย่างจำกัด สามารถสนทนาในสถานการณ์ต่างๆทางสังคมได้ แต่ไม่คล่องนัก

ระดับ 3 หมายถึง มีความสามารถใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเพียงพอที่จะเข้าร่วมสนทนาได้อย่างเป็นทางการในเกือบทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม และอาชีพการงาน สามารถพูดคุยในเรื่องที่สนใจเป็นพิเศษ มีความเข้าใจในเรื่องที่ฟังค่อนข้างสมบูรณ์ มีวงศัพท์ที่ใช้กว้างพอจนแทบไม่ต้องพูดซ้ำ สำเนียงจะแปร่งมากแต่การใช้ไวยากรณ์ดี ผู้ฟังที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถเข้าใจได้ดี

ระดับ 4 หมายถึง มีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องในการพูดทุกระดับที่เกี่ยวกับความจำเป็นด้านอาชีพการงาน มีความเข้าใจและสามารถเข้าร่วมสนทนาเรื่องที่ผู้พูดมีประสบการณ์อย่างคล่องแคล่ว มีการใช้คำศัพท์อย่างถูกต้อง สามารถสนทนาโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมในทุกสถานการณ์ แทบไม่มีการออกเสียงผิดหรือใช้ไวยากรณ์ผิด สามารถตีความหรือแปลความจากข้อความทั่วไปที่ไม่เป็นทางการ จากภาษาหนึ่งไปสู่ภาษาหนึ่งได้

ระดับ 5 หมายถึง สามารถพูดได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี พูดได้อย่างชัดเจนและคล่องแคล่วในทุกๆ เรื่อง เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาที่มีการศึกษาดี มีความเข้าใจครอบคลุมทั้งวงคำศัพท์และสำนวนที่ใช้ สามารถใช้ภาษาในการกล่าวถึงวัฒนธรรมได้

ฮิลส์ดอน (Hillsdon.1991 : 190 – 191) ได้เสนอวิธีการให้คะแนนความสามารถในการพูดว่า การให้คะแนนนั้นควรจะมีผู้ให้คะแนน 2 คน จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้มารวมกัน ซึ่งการให้คะแนนการพูดแบ่งได้ออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

ระดับ 0 หมายถึง ไม่สามารถพูดสื่อสารหรือโต้ตอบได้เลย

ระดับ 1 หมายถึง ไม่สามารถสนทนาให้เข้าใจได้

ระดับ 2 หมายถึง สนทนาได้ แต่ไม่คล่อง

ระดับ 3 หมายถึง สามารถสนทนาได้ดีพอสมควร แต่มีความยุ่งยากในการพูด

บ่อยครั้ง

ระดับ 4 หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่องแม้ว่าจะผิดหลักไวยากรณ์

ระดับ 5 หมายถึง สามารถสนทนาได้คล่อง พูดผิดหลักไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย

บาทซ์ (Bartz. 1979 : 18-22) และ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 68) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการกำหนดองค์ประกอบของความสามารถในการพูดไว้ พอสรุปได้ดังนี้

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความราบรื่นและความต่อเนื่อง ตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด ไม่ใช่ความเร็วในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดได้

3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (The Amount of Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความ หรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ

4. คุณภาพของข้อมูลที่น่าสื่อสารได้ (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องของภาษาที่พูดออกไป

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort of Communication) หมายถึง ความพยายามในการที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดโดยใช้คำพูดและไม่ใช้คำพูดเพื่อการสื่อสาร

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง - พูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

เอสโคลา (Escola. 1980 : 1985A - 1986A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาของนักเรียนชาวเยอรมัน จำนวน 61 คน เป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และเป็นกลุ่มควบคุม 31 คน นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้หลักสูตรและแบบเรียนเหมือนกัน ได้รับการสอนจากครูคนเดียวกันและใช้เวลาในการเรียนเท่ากัน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะฟัง - พูดโดยการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทางด้านฟัง - พูด แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะฟัง - พูดมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ

ชูเกียรติ จารัตน์ (2535 : 84 - 85) ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัญญา ราศรี (2538 : 89) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธาตุพนม อำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม ที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสันและวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสันและการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถด้านการฟัง - พูด ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมของ คีธ จอห์นสัน มีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวสูงกว่านักเรียนที่สอนตามคู่มือครู

ทนิตวา สุรวัต (2540 : 98) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโคมกระเทียมวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสันและวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมของคีธ จอห์นสัน มีความสามารถในทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ (2540 : 51) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร โดยผ่านกระบวนการฝึกงานแผนกบริการส่วนหน้าในโรงแรม ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านทักษะการฟัง - พูด ในการใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเพิ่มขึ้นโดยลำดับ เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างช่วงสัปดาห์ที่ 1 - สัปดาห์ที่ 6

ศศิลักษณ์ เกตุจรัส (2543 : 57) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัย พบว่า กิจกรรมเพื่อการสื่อสารช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยกลุ่มตัวอย่าง 20 คน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

จากความสำคัญข้างต้น อาจสรุปโดยรวมได้ว่า การพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนนั้นมีบทบาทที่สำคัญในการพัฒนาผู้เรียนเป็นอย่างมาก ในการที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายของการสื่อสาร ผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดโดยสามารถเลือกใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารรูปแบบต่างๆ มาจัดเป็นกิจกรรมการเรียนการสอน สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการแสดงออกทางภาษา ซึ่งถือเป็นปัจจัยที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวคิดที่จะพัฒนาความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว รวมทั้งสถานที่ที่สำคัญในท้องถิ่น ตลอดจนเพื่อการค้าขายได้ในสถานการณ์จริง และในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ยังอาจเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนหรือผู้ที่สนใจสามารถนำไปปรับใช้ให้สอดคล้องกับความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในท้องถิ่นของตนเองต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาศักยภาพด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในท้องถิ่น รวมทั้งเพื่อการค้าขายย่อย ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 ห้องเรียน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (ดอ 4147) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งผู้วิจัยทำการสอนตามปกติจำนวน 1 ห้องเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย

1. กลุ่มทดลอง เป็นนักเรียนที่สนใจสมัครเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง และผู้ปกครองอนุญาตให้ฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษนอกสถานศึกษาได้ในช่วงวันหยุด จำนวน 12 คนและหากมีผู้สมัครเกินจำนวน จะคัดเลือกเฉพาะผู้สมัคร 12 คนแรก

2. กลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยทำการสอนตามปกติในห้องเดียวกันกับกลุ่มทดลอง จำนวน 13 คน ซึ่งผู้วิจัยทำการสอน การทดสอบ และการประเมินผลเหมือนกันกับกลุ่มทดลองทุกขั้นตอน แต่ไม่มีการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษนอกสถานศึกษาในช่วงวันหยุด

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 2 ระยะคือ ระยะแรกเป็นการให้ความรู้ด้านเนื้อหาแก่กลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ โดยการฝึกในห้องเรียน จำนวน 16 คาบๆละ 50 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ระยะที่สองคือ การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในช่วงวันหยุดของกลุ่มทดลอง หลังจากที่ถูกกลุ่มทดลองได้รับการฝึกภาษาในห้องเรียนครบทุกเนื้อหาแล้ว เป็นเวลา 2 สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. แบบทดสอบฟัง-พูดก่อนการทดลอง
3. แบบทดสอบฟัง-พูดหลังการทดลอง
4. แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง
5. แบบบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียน

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ภาคผนวก ก หน้า 60) ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนตามหลักการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำภาษา ไปใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และการประกอบอาชีพค้าขายย่อยในท้องถิ่น ไปใช้ในสถานการณ์จริง โดยผู้วิจัยมีหลักการและขั้นตอนในการสร้างแผนการสอน ดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรสถานศึกษา คำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (ดอ 4147) เนื้อหาและขอบข่ายของวิชาที่สอน

1.2 คัดเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาและสอดคล้องกับหลักสูตรท้องถิ่นตามที่โรงเรียนแสนสุขได้กำหนดไว้ โดยศึกษาค้นคว้าจากหนังสือต่อไปนี้

1.2.1 Accent 1 : A Course in Communicative English (Warren Wilson & Roger Barnard. 1998)

1.2.2 Follow Me : Units 16-30 (Barry Tomalin)

1.2.3 English for You. (BBC English by Radio & Television. 1986)

1.2.4 Blueprint Intermediate (Brian Abbs & Ingrid Freebairn. 1989)

1.2.5 Gateways 1 (Victoria Kimbrough & Irene Frankel. 1998)

1.2.6 Real Time English.(Michael Rost.1998)

1.2.7 Communicative English For Tourism .(ชนิษฐา อุทวนิช. 2533)

1.2.8 ภาษาอังกฤษสำหรับตำรวจท่องเที่ยว (พรทิพย์ สุขะกุล และคณะ. 2543)

1.3 ศึกษาขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 112 - 115) และกระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 135 - 136) ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 3 ขั้นตอนดังนี้

1.3.1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) ในขั้นนี้ ผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน การนำเสนอเนื้อหาจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์และ โครงสร้างไวยากรณ์

1.3.2 ขั้นการฝึก (Practice / Controlled Practice) ในขั้นนี้เป็นขั้นตอนที่ ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้นำในการฝึก การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบ ของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

1.3.3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production / Free Practice) การฝึก ในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียน สามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้ด้วยตนเอง ผู้เรียน สามารถใช้ภาษาได้เองโดยอิสระ ซึ่งถือเป็นการเชื่อมโยงการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนกับการนำ ภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน

1.4 สร้างแผนการสอนที่เน้นทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 5 แผน ซึ่งมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1.4.1 การทักทายและการกล่าวลา (Greeting & Leave taking)

จำนวน 2 คาบ

1.4.2 การซื้อขาย (Buying & Selling)

จำนวน 4 คาบ

1.4.3 การเสนอความช่วยเหลือ (Offering Help)

จำนวน 3 คาบ

1.4.4 การบอกทิศทาง (Giving Directions)

จำนวน 4 คาบ

1.4.5 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น

(Giving Information about Local Tourist Attractions)

จำนวน 3 คาบ

1.5 นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมของภาษาและเนื้อหาในการทดลอง

1.6 นำแผนการสอนที่ได้รับการตรวจสอบและแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองกับ กลุ่มตัวอย่าง

2. การสร้างแบบทดสอบก่อนการทดลอง เพื่อประเมินพื้นฐานความสามารถด้านทักษะฟัง-พูด (ภาคผนวก ค หน้า 89) โดยมีหลักเกณฑ์และขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรและเนื้อหาบทเรียนตามหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการ

2.2 สร้างแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษในลักษณะคำถาม เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์แบบปากเปล่า (Oral - Test) ซึ่งเป็นการถาม - ตอบเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวและกิจวัตรประจำวันทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อประเมินก่อนการทดลองว่าผู้เรียนมีพื้นฐานความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด โดยมีผู้ประเมิน 2 คนคือผู้วิจัย และอาจารย์ต่างชาติชาวนิวซีแลนด์ จากมหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี เป็นผู้สัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล คนละประมาณ 5 นาที

2.3 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบฟัง-พูดโดยศึกษาและดัดแปลงจากเกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบปากเปล่าของ เออร์ (Ur. 1996 : 135) เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute Oral Interview) ของออลเลอร์ (Oller. 1979 : 120 - 123) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 130 - 135)

2.3.1 กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟังซึ่งพิจารณาจากความสามารถในการจับใจความ การตีความ การแสดงออกทางสายตาและกริยาท่าทางประกอบการฟัง (Non-verbal) (ภาคผนวก ค หน้า 91)

2.3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด ซึ่งพิจารณาจากความคล่องแคล่ว (Fluency) การออกเสียง (Pronunciation) การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) และการใช้คำศัพท์ (Vocabulary) (ภาคผนวก ค หน้า 92)

2.4 นำแบบทดสอบฟัง-พูดและเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบฟัง-พูดหลังการทดลองเป็นการทดสอบกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบฟัง-พูดก่อนการทดลองมาใช้ทดสอบอีกครั้งหนึ่ง เพื่อนำมาเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง นอกจากนี้ยังมีการทดสอบปลายภาคเรียนเพื่อวัดความสามารถในการฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรู้ที่ผู้เรียนได้รับในระหว่างทำการทดลอง โดยผู้สอนกำหนดสถานการณ์การฝึก แล้วให้กลุ่มตัวอย่างจับคู่สอบปากเปล่าตามสถานการณ์ที่กำหนดซึ่งถือเป็นการทดสอบปลายภาคเรียน (ภาคผนวก ค หน้า 93)

4. สร้างแบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง (ภาคผนวก ง หน้า 108) โดยกำหนดให้มีผู้ประเมิน 3 ฝ่ายคือกลุ่มทดลองประเมินตนเอง ผู้ดูแลสถานประกอบการเป็นผู้ประเมิน และผู้สอนประเมินกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยมีหลักเกณฑ์และขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง ดังนี้

4.1 ศึกษาหลักการวัดผลและการประเมินผลจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียน แสนสุข และหลักการประเมินการสื่อสารทักษะการฟัง-พูด (Verderber, 1996 : 109 - 182)

4.2 สร้างแบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับ ชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง

4.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง โดยผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน โดยนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย 5 ระดับ ตามเกณฑ์การแปลผลของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543 : 107 - 108) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.51 – 5.00	หมายถึง	ดีมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.51 – 4.50	หมายถึง	ดี
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.51 – 3.50	หมายถึง	พอใช้
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.51 – 2.50	หมายถึง	เกือบพอใช้
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.50	หมายถึง	ต้องปรับปรุง

4.4 นำแบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของภาษา ความเหมาะสม ของเกณฑ์การประเมิน และตรวจสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

4.5. นำแบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไป ใช้ในการประเมินกับกลุ่มตัวอย่าง

5. แบบบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียน (ภาคผนวก ง หน้า 105) เป็นแบบประเมินผล การเรียนรู้ที่ผู้วิจัยกำหนดให้กลุ่มทดลองเขียนบันทึกการเรียนรู้หลังจากที่ได้รับการฝึก ประสพการณ์ทางภาษาในสถานการณ์จริงในแต่ละครั้ง เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหา อุปสรรคที่ นักเรียนพบในระหว่างช่วงการฝึกภาษา และแนวทางแก้ไขปัญหานักเรียน ตลอดจนข้อคิด เห็นอื่นๆ เกี่ยวกับการฝึกภาษาในครั้งนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติ (Action Research) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

T1	-	T2
T3	X	T4

T1 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) ของกลุ่มควบคุม

T2 หมายถึง การสอบหลังทำการทดลอง(Post-test)ของกลุ่มควบคุม

X หมายถึง การให้ความรู้และการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง

T3 หมายถึง การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) ของกลุ่มทดลอง

T4 หมายถึง การสอบหลังการทดลอง (Post-test) ของกลุ่มทดลอง

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อบุคลากรเพื่อหาสถานประกอบการ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกภาษาในสถานการณ์จริง โดยทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนต่างๆของการวิจัย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการวิจัย ซึ่งสถานประกอบการที่ได้รับความอนุเคราะห์ในการฝึกภาษาคครั้งนี้ ได้แก่

1.1 โรงแรมปาล์มการ์เดนแผนกบริการอาหารและเครื่องดื่ม (ภาคผนวก จ หน้า 116) และโรงแรมปาล์ม วิลล่า แผนกบริการอาหารและเครื่องดื่ม (ภาคผนวก จ หน้า 117)

1.2 แผนกขายเสื้อผ้าห้างไม้ค้ ซ้อปปีง มอลล์ (ภาคผนวก จ หน้า 115)

2. ติดต่อขอความอนุเคราะห์จากตำรวจท่องเที่ยวเพื่อดูแลความปลอดภัย และรับ - ส่งนักเรียนกลุ่มทดลองในช่วงการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน โดยผู้วิจัยร่วมเดินทางรับ - ส่งและประสานงานด้านความปลอดภัยด้วย (ภาคผนวก จ หน้า 114)

3. รับสมัครนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดซึ่งมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในท้องถิ่น รวมทั้งเพื่อการค้าขายย่อย โดยคัดเลือกผู้สมัครเข้าร่วมโครงการ 12 คนแรกมาเป็นกลุ่มทดลอง

4. ทำความเข้าใจกับผู้เรียนเกี่ยวกับการวิจัย กระบวนการเรียน เป้าหมายของการเรียน และการประเมินผล

5. ทำหนังสือขออนุญาตจากโรงเรียนเพื่อแจ้งผู้ปกครองชี้แจงขั้นตอนและรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่และเวลาในการดำเนินการ รวมทั้งเรื่องการดูแลความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง (ภาคผนวก จ หน้า 113)

6. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) โดยกลุ่มตัวอย่างสนทนากับอาจารย์ชาวต่างชาติที่เชิญมาจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี จำนวน 1 ท่าน ผู้วิจัยใช้แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารประเมินกลุ่มตัวอย่าง โดยมีผู้ประเมิน 2 คน คือผู้วิจัยและอาจารย์ต่างชาติชาวนิวซีแลนด์ที่ได้มีการตกลงทำความเข้าใจเกี่ยวกับการวิจัยและวิธีการและเกณฑ์การประเมินครั้งนี้

7. ดำเนินการทดลอง ทั้งหมด 10 สัปดาห์ 23 ชั่วโมง โดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะแรกให้ความรู้แก่กลุ่มตัวอย่างด้านเนื้อหาภาษาที่จะใช้โดยการฝึกในห้องเรียน จำนวน 16 คาบๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ระยะที่สอง คือ การใช้ภาษาในสถานการณ์จริงของกลุ่มทดลองในช่วงวันหยุด หลังจากที่ได้รับฝึกภาษาในห้องเรียนครบทุกเนื้อหาแล้ว เป็นเวลา 2 สัปดาห์รวม 10 ชั่วโมง ซึ่งมีวิธีการ ดังนี้คือ

7.1 ผู้วิจัยกำหนดสถานที่ฝึกรวม 3 แห่ง คือ ของแผนกอาหารและเครื่องดื่ม โรงแรมปาล์มการ์เดนและหรือโรงแรมปาล์มวิลล่า และแผนกขายเสื้อผ้า ห้างไมค์ ซุปปิง มอลล์ พัทยา

7.2 แบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 6 คน

7.3 กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มจะสลับสถานที่กันฝึก ซึ่งในแต่ละสถานที่ที่จะใช้เวลาประมาณ 5 ชั่วโมง (เวลา 9.00 - 12.00 น. และหรือเวลา 13.00 - 15.00 น.) ทั้งนี้กลุ่มที่ไปฝึกงานที่โรงแรม แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 3 คน โดยฝึกที่โรงแรมปาล์มการ์เดน 3 คน และโรงแรมปาล์มวิลล่า 3 คน

7.4 นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มทดลองทุกคนจะได้ฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ คนละ 2 ครั้งๆ ละ 5 ชั่วโมงในแต่ละสถานที่ รวมเป็น 10 ชั่วโมง

8. หลังการฝึกภาษาในสถานการณ์จริงแต่ละครั้ง ผู้วิจัยและฝ่ายสถานประกอบการทำการประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มทดลองประเมินตนเองด้วยทุกครั้ง โดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

9. นักเรียนกลุ่มทดลองจะต้องเขียนบันทึกการเรียนรู้ส่งผู้วิจัยทุกครั้งหลังการฝึกภาษา และมีการจัดให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหา และแนวทางแก้ไข

10. ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังการทดลอง (Post-test) โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

10.1 ตอนที่ 1 ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบฟัง-พูดก่อนการทดลอง (Pre-test) มาใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งใช้ผู้ประเมินและแบบประเมินความสามารถเช่นเดียวกันกับการทดสอบฟัง-พูดก่อนการทดลอง

10.2 ตอนที่ 2 เป็นการทดสอบความสามารถในการฟัง-พูดจากความรู้ที่ได้รับในระหว่างเรียนโดยให้นักเรียนจับคู่สนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งการทดสอบนี้ เป็นการทดสอบปลายภาคเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดของกลุ่มตัวอย่างหลังการฝึกภาษาในสถานประกอบการ ในช่วงวันหยุดของกลุ่มทดลอง

11. นำแบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ได้รับ การประเมินแล้วทั้ง 3 ฝ่าย, แบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง, แบบให้คะแนนการทดสอบ ฟัง-พูดก่อน และหลังการทดลองมาทำการเปรียบเทียบเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

12. รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติ โดยใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC⁺

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถใน การฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน และการสอบปลาย ภาคเรียน

2. เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการทดลอง

3. เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่ม ควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ ในการคำนวณสถิติดังต่อไปนี้

1. การหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test for dependent samples
3. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test for independent samples

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
S	แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum D$	แทน ผลรวมของคะแนนความแตกต่าง
$\sum D^2$	แทน ผลรวมของคะแนนความแตกต่างแต่ละตัวยกกำลังสอง
t	แทน ค่าความแตกต่างของคะแนน
N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน คือ ผู้วิจัยและอาจารย์ต่างชาติชาวนิวซีแลนด์

ตอนที่ 2 ความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงของกลุ่มทดลอง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 5 สรุปผลจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน คือ ผู้วิจัยและอาจารย์ต่างชาติชาวนิวซีแลนด์

การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 1

การวิเคราะห์ความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบทดสอบปลายภาคเรียนหลังการทดลองผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 2

ตาราง 1 คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน

แหล่งข้อมูล	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S
กลุ่มควบคุม	13	3.85	1.07	5.92	0.86
กลุ่มทดลอง	12	4.16	1.70	8.17	0.94

จากตาราง 1 แสดงว่า กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการทดลอง โดยก่อนการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากแบบทดสอบปลายภาคเรียน หลังการทดลอง

แหล่งข้อมูล	N	$\bar{X}$	S
กลุ่มควบคุม	13	10.23	1.59
กลุ่มทดลอง	12	15.17	2.08

จากตาราง 2 แสดงว่า จากการทดสอบปลายภาคเรียนกลุ่มทดลอง มีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 ความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงของกลุ่มทดลอง

การวิเคราะห์ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการฝึกภาษาในสถานการณ์จริงครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2

ความสามารถ	N	ครั้งที่ 1		ระดับ ความสามารถ	ครั้งที่ 2		ระดับ ความสามารถ
		$\bar{X}$	S		$\bar{X}$	S	
การฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์จริง	12	2.83	0.39	พอใช้	3.58	0.52	ดี

จากตาราง 3 แสดงว่ากลุ่มทดลอง มีความสามารถด้านทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นในครั้งที่ 2 โดยมีความสามารถเพิ่มขึ้นจากระดับพอใช้ในครั้งที่ 1 มาเป็นระดับดีในครั้งที่ 2

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ก่อนและหลังการทดลอง

การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ก่อนและหลังการทดลอง จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 4

การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 5

ตาราง 4 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อน และหลังการทดลองจากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน

แหล่งข้อมูล	N	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ΣD	ΣD^2	t
		$\bar{X}$	s	$\bar{X}$	s			
แบบทดสอบ	12	4.16	1.70	8.17	0.94	48	190	10.84**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่ากลุ่มทดลอง มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สูงขึ้น หลังจากการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 5 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2

แหล่งข้อมูล	N	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ΣD	ΣD^2	t
		$\bar{X}$	s	$\bar{X}$	s			
กลุ่มทดลอง	12	2.83	0.39	3.58	0.52	9	9	5.73**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่ากลุ่มทดลอง ที่ได้รับการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจากการฝึกปฏิบัติ ณ สถานประกอบการในครั้งที่ 2 สูงขึ้นจากการฝึกปฏิบัติในครั้งที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษและคะแนนสอบปลายภาคเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยผู้ประเมิน 2 คน และคะแนนสอบปลายภาคเรียน

แหล่งข้อมูล	กลุ่มควบคุม			กลุ่มทดลอง			t
	N	$\bar{X}$	S	N	$\bar{X}$	S	
แบบทดสอบ	13	5.92	0.86	12	8.17	0.94	6.25**
คะแนนปลายภาค	13	10.23	1.59	12	15.17	2.08	6.66**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่าความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันกับกลุ่มทดลอง โดยกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และคะแนนปลายภาคเรียน สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 5 สรุปผลจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง

การสรุปผลจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำความรู้ที่เรียนในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้ในการสนทนาดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ความถี่	ร้อยละ
สามารถนำไปใช้ได้มากที่สุด	2	16.67
สามารถนำไปใช้ได้มาก	6	50.00
สามารถนำไปใช้ได้ปานกลาง	3	25.00
สามารถนำไปใช้ได้น้อย	1	8.33
สามารถนำไปใช้ได้น้อยที่สุด	-	-
รวม	12	100.00

จากความคิดเห็นดังกล่าว นักเรียนมีเหตุผลประกอบดังนี้

รายการ	เหตุผล	ความถี่	ร้อยละ
1. สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้		2	16.67
2. ได้ฝึกให้เกิดความมั่นใจในการสื่อสาร		1	8.33
3. สามารถนำไปใช้ได้ในสถานการณ์จริง		2	16.67
4. มีประสบการณ์ตรง		2	16.67
5. ได้รับความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น		1	8.33

รายการ	เหตุผล	ความถี่	ร้อยละ
6.	ยังขาดความเข้าใจและทักษะที่ถูกต้อง	2	16.67
7.	ยังขาดความมั่นใจ	1	8.33
8.	สถานการณ์มีการเปลี่ยนไปตามสภาพจริง	1	8.33
รวม		12	100.00

2. ปัญหาที่นักเรียนพบมี ดังนี้

รายการ	สภาพปัญหา	ความถี่	ร้อยละ
1.	ฟังไม่ชัด ขาดความคุ้นเคย ฟังไม่ทัน	4	33.33
2.	ขาดความมั่นใจ ไม่กล้าพูด	2	16.67
3.	พูดไม่ถูกหลักไวยากรณ์	2	16.67
4.	มีชาวต่างชาติน้อยเพราะเป็นช่วงกลางวัน	3	25.00
5.	ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน พูดอังกฤษไม่ชัด	1	8.33
รวม		12	100.00

- จากปัญหาที่พบนักเรียนสามารถแก้ปัญหา

	ความถี่	ร้อยละ
ได้	10	83.33
ไม่ได้	2	16.67
รวม	12	100.00

- นักเรียนมีวิธีการแก้ปัญหาได้ดังนี้

1. ฟังฟังและพูดกับชาวต่างชาติบ่อยๆ
2. ขอคำแนะนำจากผู้รู้ในสถานการณ์จริง
3. ขอให้ชาวต่างชาติพูดช้าๆ
4. กล้าพูด กล้าถาม กล้าแสดงออก

3. ความประทับใจในการฝึกประสบการณ์ทางภาษา มีดังนี้

1. ได้มีโอกาสฝึกกับเจ้าของภาษา
2. ได้รับคำแนะนำที่สามารถนำไปใช้ได้
3. ได้เรียนรู้หลักการพูดที่ถูกต้องจากประสบการณ์ตรง
4. มีโอกาสได้เรียนรู้ประสบการณ์อื่นนอกเหนือการฝึกภาษา เช่น มารยาทต่างๆ

4. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

1. ควรเพิ่มเวลาฝึกให้มากกว่าเดิม
2. ควรจัดให้มีโอกาสฝึกภาษาในช่วงปิดภาคเรียนด้วย
3. ควรจัดให้มีโอกาสฝึกช่วงเทศกาลและช่วงที่ชาวต่างชาติมาเที่ยวมาก ๆ (High - season)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและสถานที่ที่สำคัญของท้องถิ่นในจังหวัดชลบุรี รวมทั้งเพื่อประกอบอาชีพค้าขายย่อยได้

สมมุติฐานในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการทดลอง
2. นักเรียนที่เรียนปกติและนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงมีความสามารถแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 3 ห้องเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด (ตอ 4147) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้เพิ่มเติม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งผู้วิจัยทำการสอนตามปกติ จำนวน 1 ห้องเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อยดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง เป็นนักเรียนที่สนใจสมัครเข้าร่วมโครงการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง และผู้ปกครองอนุญาตให้ฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษนอกสถานศึกษาได้ ในช่วงวันหยุด จำนวน 12 คน มีผู้สมัครเกินจำนวนคัดเลือกเฉพาะผู้สมัคร 12 คนแรก

2.2 กลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยทำการสอนตามปกติในห้องเดียวกันกับกลุ่มทดลอง จำนวน 13 คน ซึ่งผู้วิจัยทำการสอน การทดสอบและการประเมินผลเหมือนกันกับกลุ่มทดลอง แต่ไม่มีการฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียนช่วงวันหยุด

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 2 ระยะคือ ระยะแรกเป็นการให้ความรู้แก่กลุ่มตัวอย่างด้านเนื้อหาที่จะใช้โดยการฝึกในห้องเรียน จำนวน 16 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ระยะที่สองคือการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในช่วงวันหยุดของนักเรียนกลุ่มทดลอง เป็นเวลา 2 สัปดาห์

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 แผนการสอนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.2 แบบทดสอบฟัง-พูดก่อนการทดลอง

4.3 แบบทดสอบฟัง-พูดหลังการทดลอง

4.4 แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ในสถานการณ์จริง

4.5 แบบบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียน

5. วิธีดำเนินการวิจัย

ในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงครั้งนี้ใช้ระยะเวลารวมทั้งหมด 10 สัปดาห์ โดยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือระยะแรกเป็นการให้ความรู้แก่กลุ่มตัวอย่างด้านเนื้อหาที่จะใช้โดยการฝึกในห้องเรียน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ และระยะที่สองเป็นการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ในช่วงวันหยุดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและทราบถึงกระบวนการเรียน จุดมุ่งหมาย การวัดผลประเมินผล และดำเนินการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-test) กับนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยให้นักเรียนกลุ่มควบคุมทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอนที่กำหนดให้ ส่วนนักเรียนกลุ่มทดลอง มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้เหมือนกลุ่มควบคุมทุกขั้นตอน แต่กลุ่มทดลองมีการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงในช่วงวันหยุด เป็นเวลา 2 สัปดาห์ แล้วทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม จากนั้นทำการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ผลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คนและคะแนนสอบปลายภาคเรียน
2. เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง
3. เปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังจากได้รับการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
2. กลุ่มทดลอง มีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากได้รับการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. กลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

อภิปรายผล

1. กลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากได้รับการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ ทำให้ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองสูงขึ้น นั่นคือ การพัฒนาทักษะโดยให้นักเรียนได้มีโอกาสได้ฝึกในห้องเรียน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยได้รับความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นที่ผู้วิจัยนำมาพัฒนาทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเป็นลำดับ และสามารถซักถามเมื่อมีปัญหาในการเรียนการปฏิบัติได้ เนื่องจากเป็นการฝึกในห้องเรียนที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคย และแสดงออกได้อย่างเต็มที่ มีครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำตลอดเวลา จึงทำให้นักเรียนได้รับการพัฒนาเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน นักเรียนทั้งสองกลุ่มจึงมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทำให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น จึงมีผลการประเมินจากผู้ประเมินที่สูงขึ้น และสามารถทำแบบทดสอบ

และคะแนนสอบปลายภาคได้ดี คะแนนเฉลี่ยในการประเมินจึงสูงขึ้นตามมาเป็นลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบราวน์ (Brown, 1987 : 213) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จะไม่เน้นการนำเสนอหรืออธิบายเกี่ยวกับการใช้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์เท่านั้น แต่จะพิจารณารวมถึงการใช้ภาษาในการสื่อความหมายจริงๆ มีความคล่องแคล่วในการสื่อความ ผู้เรียนจะต้องสื่อสารจากสถานการณ์ที่ไม่รู้มาก่อน ภายใต้คำแนะนำของผู้สอน และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิลักษณ์ เกตุจรัส (2543:57) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทำให้มีความสามารถในการพูดสูงขึ้น หลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในครั้งนี้ ที่ได้นำกิจกรรมมาให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ จนเกิดความสามารถในการสื่อสาร จึงทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

2. กลุ่มทดลอง มีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังจากได้รับการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและการฝึกทักษะจากสถานการณ์จริงที่ผู้วิจัยนำมาใช้ ทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นจากเดิม ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ หลักการ แนวปฏิบัติจากการฝึกทักษะฟัง-พูดที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงจากในห้องเรียน ที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถของตน และเมื่อนำมาใช้กับสถานการณ์จริง จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ และการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง อีกทั้งในสถานการณ์จริงยังได้มีโอกาสฝึกทักษะฟัง-พูดกับชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมและวิธีการพูดที่ถูกต้อง รวมทั้งการได้รับคำแนะนำจากบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์จริง ผู้เรียนจึงเกิดการเรียนรู้ ได้รับคำชี้แนะที่ก่อให้เกิดกำลังใจในการฝึกฝน สามารถแก้ปัญหาในสถานการณ์จริงได้ เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาสูงขึ้น หลังจากได้รับการพัฒนาและการฝึกทักษะในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของออลไรท์ (Allwright, 1978 : 167) ที่แสดงความคิดเห็นไว้ว่า จุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ในช่วงการเรียนภาษาให้มากที่สุด และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ (2540 : 51) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยผ่านกระบวนการฝึกงานแผนกบริการส่วนหน้าในโรงแรม ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านทักษะการฟัง-พูดในการใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติเพิ่มขึ้นโดยลำดับ ซึ่งผลของการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการวิจัยในครั้งนี้ ที่ได้ฝึกทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้สถานการณ์จริง ทำให้นักเรียน

ได้รับการพัฒนาความสามารถ จึงมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มควบคุม

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษา จนเกิดทักษะและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น จึงทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่านักเรียนที่ไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะในสถานการณ์จริง เนื่องจากผู้เรียนที่ได้ฝึกฝนในสถานการณ์จริง ได้มีโอกาสฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษาโดยตรง ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ได้รับประสบการณ์ตรงที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ได้มีโอกาสซักถามข้อสงสัยต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการฝึกทักษะในสถานการณ์จริง และสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง จนเกิดเป็นทักษะในการสื่อสาร จึงเกิดความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริง มีความกล้าแสดงออก กล้าพูด มีความมั่นใจในการใช้ภาษาในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น ดังที่นักเรียนได้เขียนบันทึกไว้ในแบบบันทึกการเรียนรู้ ว่าสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 52 และสามารถแก้ปัญหาที่พบในสถานการณ์จริงได้ร้อยละ 80 ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงนั้น จะไม่ได้รับประสบการณ์ตรงและการเรียนรู้ในสถานการณ์จริงซึ่งมีความแตกต่างจากการเรียนในห้องเรียน ที่ผู้เรียนจะได้รับความรู้ความเข้าใจและการพัฒนาการเรียนรู้จากผู้สอน และการฝึกฝนเพียงส่วนเดียวเท่านั้น จึงทำให้ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูดในสถานการณ์จริงมีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนตามปกติในห้องเรียน

4. ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการวิจัย

4.1 ช่วงเวลาในการนำนักเรียนออกฝึกประสบการณ์ทางภาษา เนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าวไม่ใช่ช่วงฤดูการท่องเที่ยว นักเรียนจึงมีโอกาสดูฝึกภาษาน้อยมาก และอีกทั้งช่วงเวลาที่นักเรียนฝึกภาษาเป็นเวลาระหว่าง 9.00 - 15.00 น. จึงไม่ค่อยมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้นักเรียนได้ฝึกสนทนา เพราะเนื่องจากพญาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมเที่ยวในเวลากลางคืน ดังนั้นช่วงเวลาที่นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษาจึงไม่เหมาะสมนัก อย่างไรก็ตาม หากพานักเรียนออกฝึกในช่วงเวลาดังกล่าว ก็อาจจะไม่ปลอดภัยสำหรับนักเรียนด้วย

4.2 ห้างไม้ค้ ซุปปิ้ง มอลล์ ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ฝึกภาษานั้น นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เป็นชาวจีน เกาหลี ฮองกง ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นนักเรียนจึงไม่สามารถสื่อสารได้

4.3 จากการสังเกตของผู้วิจัยและจากแบบบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง ทำให้ทราบว่านักเรียนยังขาดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาวต่างชาติและขาดความเข้าใจและทักษะที่ถูกต้องในการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนได้รับการพัฒนาความสามารถที่สูงขึ้น ควรมีการส่งเสริมให้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันและการเรียนรู้ต่อไป

1.2 การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในสถานการณ์จริงนั้น นอกจากนักเรียนจะได้ฝึกทักษะเพื่อพัฒนาตนเองแล้ว ควรมีบุคคลที่มีความรู้ เช่น พี่เลี้ยง , ผู้นำ ฯลฯ ให้คำปรึกษาและคำแนะนำอย่างใกล้ชิด เพื่อสามารถปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องได้อย่างถูกต้องและปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 การพานักเรียนออกฝึกประสบการณ์ทางภาษานอกสถานศึกษา ผู้สอนต้องให้ความสำคัญเกี่ยวกับสถานที่ฝึกงานในด้านการดูแลความปลอดภัยเป็นพิเศษ

1.4 ผู้สอนควรจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนได้มีโอกาสหาประสบการณ์การเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้นอกสถานศึกษา นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนอีกด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาติดตามผลในระยะยาวต่อไป เพื่อดูความก้าวหน้าในการพัฒนาทักษะด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

2.2 ควรเพิ่มระยะเวลาในการฝึกให้มากกว่านี้ เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ และเกิดทักษะจนมีความมั่นใจในการนำไปใช้

2.3 ผู้สอนควรประมาณเวลาในการนำนักเรียนออกฝึกภาษาในสถานการณ์จริงในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว (High - Season) เพื่อนักเรียนจะได้มีโอกาสฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้มากที่สุด

2.4 ควรมีการศึกษาในระดับชั้นอื่น หรือในรายวิชาอื่นๆ ที่มีการจัดการเรียนรู้ในลักษณะคล้ายกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544, 2 พฤศจิกายน). คำสั่งที่ วก 1166/2544 เรื่องให้ใช้หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.
- _____. (2544). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ.
- _____. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). การรายงานสถิติของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปี 2544. กรุงเทพฯ : กองสถิติและวิจัยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กองวิจัยทางการศึกษา, กรมวิชาการ. (2542). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียน การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุรุสภา.
- ชัยยา เปรมภักดิ์. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง – พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามทฤษฎีการ สอนแบบอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูเกียรติ จารัตน์. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและสอน ตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2537). เทคนิคการใช้สถิติเพื่องานวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ทันทิวา สุวัตร. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูดและแรงจูงใจใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยวิธีการสอนตามแนว การสอนเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสันกับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โทมาสัน, แบร์รี่. (ม.ป.ป.). ภาษาอังกฤษหลักสูตรการสื่อความหมายทางภาษา. แปลโดย ชนาธิป อาวัชการ. กรุงเทพฯ : สงวนกิจการพิมพ์.

- เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ. (2540). *ภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน : การพัฒนาความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารโดยผ่านกระบวนการฝึกงานแผนกส่วนหน้าในโรงแรม*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2537). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). *การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จริง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ สุขะกุลและคนอื่นๆ. (2543). *ภาษาอังกฤษสำหรับตำรวจท่องเที่ยว*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุวิริยาสาสน.
- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). *การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สายฝน ทรงเสียงไชย. (2544). *การศึกษาผลการฝึกอบรมครูเรื่องทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมและเกมภาษาระดับประถมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมยศ เม่นแยม. (2543). *ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เคล็ดไทย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

- อัญชนา ราศี. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง – พูดเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนธาตุพนม อ.ธาตุพนม จ. นครพนม. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อทดสอบ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- Abbs, Brain.; & Freebairn, Ingrid. (1989). *Blueprint Intermedaite*. Singapore : Longman.
- Asher, James J. (1983). *"Learning another Language through action"*. 2 nd ed. Los. Gatos, Calif : Sky Production.
- Allwright, R. (1980). *Discourse Analyses in second Language*. London : Longman.
- Bartz, Walter H. (1979). " Testing Oral Communication," in *the Foreign Language Classroom : Language in Education : Theory and Practice*. Virginia : The Centre for Applied Linguistic.
- Brown, D. H. (1987). *Principle of Language Learning and Teaching*. New Jersy : Prentice Hall Inc.
- Escola, Yvonne Henke. (1980, May). " Certain Effects of Selected Activities of Communicative Competence Training on the Development of German : A Case Study," *Dissertation Abstracts International* . (Typed).
- Finocchiaro, M. and Brumfit, C. J. (1983). *The Functional- Notional Approach : From Theory to Practice*. New York : Oxford University Press.
- Finocchiaro, Mary and Sako, Sydney. (1983). *Foreign Language Testing : A Practical Approach*. New York. Regents Plublishing Company Inc.
- Harmer, Jeremy. (1982, April). "What is Communication ?," *English Language Teaching Journal*. 166-167.
- Harris, David P. (1990). *Testing English as a- Second Language*. New York : McGraw – Hill.
- Janet, H. (1991). "The Group Oral Exam. Advantages and Limitations," *Review of ELT : Language Testing in the 1991s : The communicative Legacy*. 1(1) : page 190-191.
- Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford : Pergamon Press.

- Kanitta Utawanit. (1990). *Communicative English for Tourism*. 4th ed. Bangkok : Thammasat University.
- Kimbrough, Victoria.; & Frankel, Irene. (1998). *Gateways 1*. Hong Kong : Oxford University Press.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. (1995). *The Natural Approach Language Acquisition in the Classroom*. London : Prentice Hall Inc.
- Littlewood, William. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge : Cambridge University Press .
- _____. (1995). *Communicative Language Teaching*. Britain : Cambridge University Press.
- Morrow, K. (1983). " Principle of Communications and Methodology," in *Communication in the Classroom Applications and Methods for Communicative Approach*. London : Longman.
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School : A Pragmatic Approach*. London : Longman .
- Richards, Jack C., Platt, J., Heidi, P. (1992). *Dictionary of Language Teaching & Applied Linguistics*. Singapore : Longman.
- Rost, Michael. (1998). *Real Time English*. China : Longman.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative Competence : Theory and Classroom Practice*. Addison Wesley Publishing Company Inc.
- Scott, R. (1981). " Speaking " in *Communication in the Classroom*. Longman Group, Ltd.
- Tsitsopoulou, Elly. (1992, April). "Conversation Class, " in *English Teaching Forum*. New York : Oxford University Press.
- Underwood, Mary. (1989). *Teaching Listening* . New York : Longman.
- Ur, P. (1996). *A Course in Language Teaching : Practice and Theory*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Verderber, R. (1996). *Communication ! USA* : Wadsworth Publishing Company.
- Wilson, Warren.; & Barren, Roger. (1998). *Accent 1: A Course in Communicative English*. Prentice Hall Asia ELT & Thai Watana Panich.
- Yagang , Fan. (1993, January). "Listening Problems and Solution," in *English Teaching Forum*. London : Longman.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการสอนและกิจกรรม

แผนการสอนที่ 1

การทักทายและการกล่าวลา (Greetings & Leave - taking)

จำนวนคาบ : 2 คาบเรียน

- จุดประสงค์การเรียนรู้ :
1. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถกล่าวทักทายและอำลาเป็นภาษาอังกฤษได้
 2. เพื่อให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่นและเหมาะสม
 3. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มารยาทในการทักทายและการกล่าวคำอำลา

คำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในการสนทนา

(Words & Expressions)

Ways to greet someone

Formal

Good morning

Good afternoon

Good evening

How are you ?

How do you do ?

(I'm) pleased to meet you.

Nice to meet you.

I'm fine. Thank you.

Very well, thank you.

How do you do ?

(I'm) pleased to meet you, too.

Nice to meet you , too.

Informal

Hi / Hello.

How are things?

What's new?

How are you doing ?

Hi / Hello.

So so.

Nothing special Great.

Fine, thanks.

Ways to end up a conversation

Formal

I must go now.

Excuse me. I have to go now.

Good bye.

Informal

Take care of yourself.

Have a good time.

See you again.

See you later.

Bye bye.

ขั้นตอนการสอน

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1.1 ครูทบทวนสำนวนภาษาที่ใช้ในการทักทายและการกล่าวลาที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้ว โดยครูทักทายนักเรียนคนหนึ่งในชั้นเรียน หลังจากนั้นให้นักเรียนคนที่ครูสนทนาด้วยเลือกเพื่อนในแถวอื่น 1 คนแล้วทักทายเพื่อนต่อไป ทำอย่างนี้ประมาณ 5 – 10 คน เพื่อดูว่านักเรียนเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับการทักทายมากน้อยเพียงใด

1.2 ครูนำเสนอสำนวนการใช้ภาษาที่ใช้ในการทักทายและการกล่าวลาที่นักเรียนไม่คุ้นเคย ทั้งแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

1.3 ครูเปิดเทปที่เป็นบทสนทนาเกี่ยวกับการทักทายและการกล่าวลาให้นักเรียนฟังและฝึกพูดตาม

2. ขั้นฝึก (Practice)

2.1 ครูให้นักเรียนฝึกสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการทักทายและการกล่าวลาซึ่งกันและกัน ทั้งแบบที่เป็นทางการ (Formal) และไม่เป็นทางการ (Informal)

2.2 ครูคอยสังเกตนักเรียนและให้ความช่วยเหลือ

2.3 ครูสุ่มให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมุติเกี่ยวกับการทักทายและการลาหน้าชั้นเรียน ซึ่งครูจับคู่ให้ โดยสุ่มเลือกนักเรียนที่นั่งอยู่คนละแถวกัน หรือนั่งหน้าห้องกับหลังห้อง เป็นต้น

3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

นักเรียนนำภาษาที่ได้ฝึกในชั้นเรียน ไปใช้ในสถานการณ์จริง

การประเมินผล

1. แบบประเมินผลความสามารถในการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร
2. แบบบันทึกการเรียนรู้

Tapescript

1. Social Talk : Greetings

Conversation 1.

Anna: Hi, Maria.

Maria: Hi, Anna. How are you ?

Anna: Fine.

Conversation 2.

Mr. Park : Good morning , class.

Students : Good morning, Mr. Park.

Conversation 3.

A: Good morning. How are you ?

B: Fine. How are you ?

A: Great.

Conversation 4.

A: Hello.

B: Hi. How are you today ?

A: Fine, thanks. And you ?

B: O.K.

2. Social Talk : Leave-Taking

1. A: Bye !

B: Bye! Have a good day !

2. Ann: Bye, Mark.

Mark: See you later.

3. Jane: Goodbye, Mary. See you on Monday .

Mary: Have a nice weekend.

Jane: Thanks. You too.

4. A: Take care. Have a nice trip .

B: Thanks. Bye!

From ...“Real Time English (Unit 1, Unit 2)”

แผนการสอนที่ 2

1. การซื้อ-ขาย (Buying & Selling)

จำนวนคาบ : (2 คาบเรียน)

จุดประสงค์การเรียนรู้ : 1. นักเรียนสามารถพูดสนทนาเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้
2. นักเรียนเรียนรู้และฝึกโครงสร้างทางภาษาในการซื้อขาย
แล้วสามารถนำภาษาไปใช้ได้

สำนวนภาษาที่ใช้ในการสนทนา

(Words & Expression)

1. Asking for things :

- Have you got..... ?
- Do you have.....?

2. Saying if things are not available :

- I'm afraid we have sold out.
- I'm afraid it's not in stock.
- I'm afraid we haven't any at the moment.

3. Deciding to buy :

- Thanks, I'll have it (these).
- Yes, I'll take this one (these) ,please.

4. Deciding not to buy :

- I think I'll leave it (them) , thank you.
- Thanks, but it's (they're)not quite what I want.

ขั้นตอนการสอน

1. ชี้นำเสนอ (Presentation)

1.1 ครูกำหนดสถานการณ์สั้นๆ ว่า ในร้านขายเสื้อผ้าแห่งหนึ่ง มีลูกค้าเข้ามาจะซื้อเสื้อผ้า แล้วให้นักเรียนฟังว่าคนขายกับลูกค้าสนทนากันว่าอย่างไร

1.2 ครูเปิดเทปให้นักเรียนฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนบอกครูว่าได้ยินประโยคอะไรบ้าง ถ้านักเรียนฟังไม่ทันทั้งบทสนทนา อาจหยุดเทปทีละประโยคก็ได้

1.3 ครูเขียนประโยคลงบนกระดานดำ จากนั้นให้นักเรียนฝึกออกเสียง เช่น การออกเสียงหนัก-เบา (Stress) , การเชื่อมคำ (Linking sound) การออกเสียงสูง-ต่ำของประโยค (Intonation) เป็นต้น

1.4 เมื่อนักเรียนฝึกพูดประโยคสนทนาจนคล่องแล้ว ครูเปลี่ยนบทสนทนามาเป็นรูปภาพและสัญลักษณ์ให้นักเรียนฝึกพูด โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม แล้วสลับบทบาทกันฝึกสนทนา

2. ขั้นฝึก (Practice)

2.1 ครูให้นักเรียนจับคู่ 2 คน โดยให้หันหน้าเข้าหากัน

2.2 ครูอธิบายวิธีการทำกิจกรรมโดยบอกว่า เมื่อนักเรียนได้รับใบงานแล้ว ให้นักเรียนพับครึ่งใบงานตามรอยประ และให้นักเรียนดูเฉพาะส่วนที่เป็นของตนเอง

2.3 ครูแจกใบงานที่ 1 ให้นักเรียนฝึกพูดสนทนาการซื้อ - ขาย

2.4 ครูคอยสังเกตและให้ความช่วยเหลือ

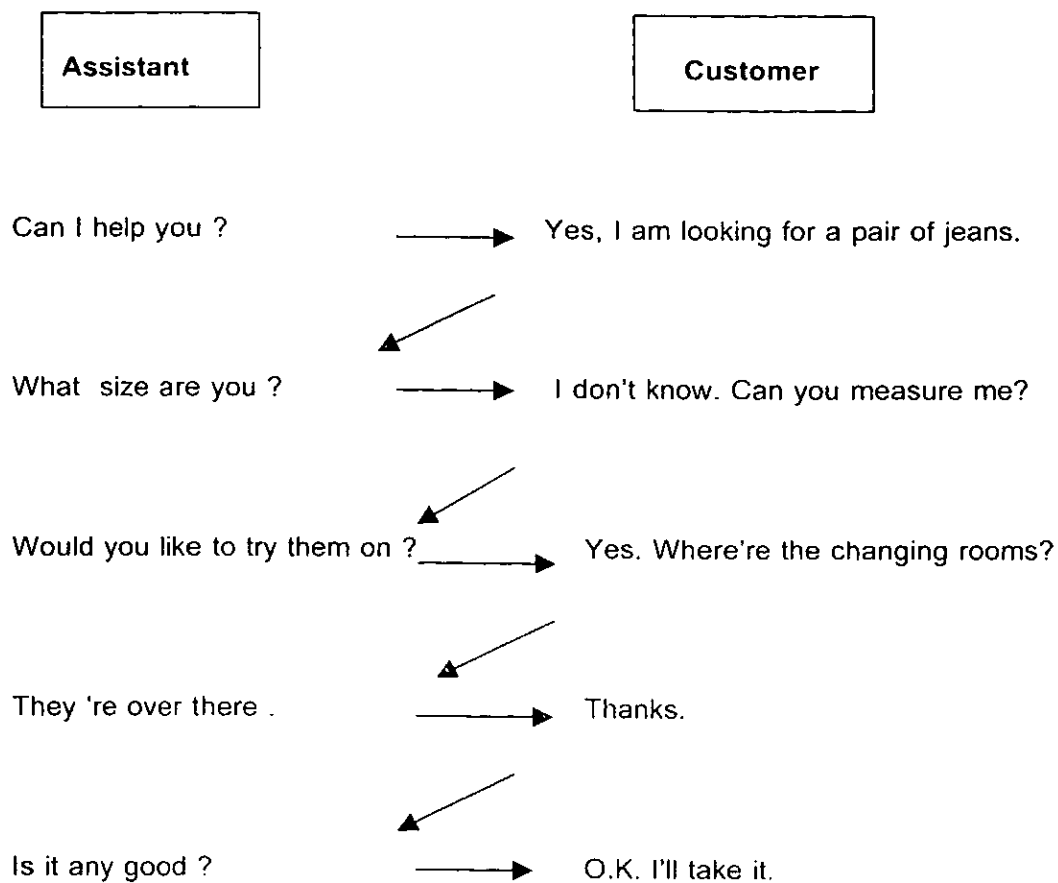
3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

นักเรียนนำภาษาที่ได้ฝึกในชั้นเรียน ไปใช้ในสถานการณ์จริง

การประเมินผล

1. แบบประเมินผลความสามารถในการฟัง - พูดเพื่อการสื่อสาร
2. แบบบันทึกการเรียนรู้

ตัวอย่างบทสนทนา

2. การสั่งอาหาร (Ordering Food)

จำนวนคาบ : 2 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้: 1. นักเรียนสามารถถาม-ตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารได้
2. นักเรียนใช้คำศัพท์ สำนวนภาษาในการสั่งอาหารได้
สำนวนภาษาที่ใช้ในการสนทนา

(Words & Expression)

May I help you ? Are you ready to order ? What would you like ?	I'd like <u>a hamburger</u> , [please]. I'll have <u>a coffee</u> . I'd like <u>fried eggs</u> and <u>toast</u> . Could I have <u>a salad</u> , [please].
---	--

How would you like your <u>steak</u> ? it ? Rare, medium, or well- done ?	Rare. Please. Medium. Well- done.
---	---

What would you like to drink ? Would you like anything to drink ?	Could I have a <u>Coke</u> ? Could you bring me <u>a beer</u> ? A <u>coffee</u> , please.
--	---

Is that all ?	Yes, that's all. I'd also like a <u>Coke</u> .
Anything else ?	No, thank you.

ขั้นตอนการสอน

Warm up activity

ครูให้นักเรียนเล่นเกม " Food or Drink " เพื่อทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม

วิธีการเล่น

- ครูเรียกอาสาสมัครจากแต่ละแถวของชั้นเรียน ประมาณ 4-5 คน เพื่อเล่นเกม

- ครูมีรายการอาหารและเครื่องดื่ม 4 รายการ ในแต่ละรายการจะมีคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มเหมือนกัน แต่จะสลับตำแหน่งของคำเอาไว้ อาสาสมัครแต่ละคนจะต้องเลือกรายการ 1 ใน 4 รายการ หลังจากนั้นครูจะพูดคำศัพท์ให้นักเรียนบอกว่าคำศัพท์นั้นเป็นอาหารหรือเครื่องดื่ม (Food or Drink) ซึ่งนักเรียนจะต้องบอกอย่างรวดเร็ว แล้วถ้าพูดไปแล้วผิด นักเรียนจะต้องเริ่มพูดใหม่ตั้งแต่คำแรก ภายในเวลา 30 วินาที ถ้านักเรียนคนใดพูดถูกต้องมากที่สุด ก็จะเป็นผู้ชนะ

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1.1 ครูกำหนดสถานการณ์ว่า ในร้านอาหารแห่งหนึ่งมีลูกค้าต่างชาติกำลังเดินเข้ามาที่นั่งโต๊ะอาหาร เพื่อจะสั่งอาหารรับประทาน

1.2 ครูให้นักเรียนบอกว่าระหว่างลูกค้าและพนักงานเสิร์ฟ ใครควรจะเริ่มสนทนาก่อน และจะสนทนากันอย่างไร

1.3 ครูและนักเรียนช่วยกันสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการสั่งอาหารและเครื่องดื่ม นักเรียนฝึกพูดบทสนทนา ครูให้ความช่วยเหลือ เกี่ยวกับการออกเสียงที่ถูกต้อง

1.4 ครูนำเสนอสำนวนภาษาที่มักพบในการสนทนาเกี่ยวกับการสั่งอาหารเพิ่มเติม ตัวอย่างบทสนทนา

Waiter : Can I help you ?

Customer : Yes, please. I'd like some soup and the steak.

Waiter : How do you want your steak ?

Customer : Medium, please.

Waiter : Would you like something to drink ?

Customer : Do you have any orange juice ?

Waiter : No, but we have some apple juice. How about apple juice ?

Customer : Yes, please.

Waiter : Anything else ?

Customer : No, thanks.

2. ขั้นฝึก (Practice)

2.1 ครูให้นักเรียนฝึกเป็นคู่ โดยให้นักเรียนที่นั่งข้างหน้า หันหน้าไปหาเพื่อนที่นั่งข้างหลังตนเอง

2.2 ครูอธิบายการทำกิจกรรมโดยบอกว่า นักเรียนแต่ละคู่จะได้รับรายการอาหาร (Menu) ให้นักเรียนฝึกถามตอบเกี่ยวกับการสั่งอาหารจากรายการอาหารที่ได้รับ

2.3 ครูแจกรายการอาหารให้นักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสั่งอาหาร แล้วให้แต่ละคู่เขียนเป็นบทสนทนาส่งครูด้วย

2.4 ครูสุ่มเรียกนักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับการสั่งอาหาร โดยให้นักเรียนคนหนึ่งเป็นลูกค้า และนักเรียนอีกคนหนึ่งเป็นพนักงานเสิร์ฟ แล้วสลับบทบาทกัน

3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

นักเรียนนำเสนอแผนภาษาที่ฝึกในชั้นเรียนไปใช้ในสถานการณ์จริง

การประเมินผล

1. แบบประเมินผลความสามารถในการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร
2. แบบบันทึกการเรียนรู้

ใช้สำหรับเล่นเกม “Food or Drink”

(Warm up activities)

Food or Drink	Food or Drink	Food or Drink	Food or Drink
1. chicken	1. steak	1. water	1. sandwich
2. pizza	2. hot dog	2. bread	2. soup
3. tea	3. water	3. sandwich	3. lemonade
4. steak	4. orange juice	4. soup	4. salad
5. apple juice	5. bread	5. soda	5. bread
6. bread	6. eggs	6. salad	6. hot dog
7. coffee	7. pizza	7. chicken	7. tea
8. soup	8. tea	8. coffee	8. milkshake
9. water	9. soda	9. steak	9. pizza
10. sandwich	10. sandwich	10. orange juice	10. steak
11. salad	11. soup	11. hot dog	11. chicken
12. wine	12. salad	12. tea	12. coffee
13. hot dogs	13. chicken	13. pizza	13. wine
14. soda	14. coffee	14. eggs	14. water
15. eggs	15. wine	15. wine	15. eggs
Set 1	Set 2	Set 3	Set 4

หมายเหตุ : ตัดออกเป็น 4 ส่วน เพื่อให้นักเรียนจับฉลากเลือกกว่าจะได้ส่วนไหน

ขั้นตอนการสอน

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1.1 ครูจัดแถบประโยคที่เป็นบทสนทนาเกี่ยวกับการเสนอความช่วยเหลือ โดยสลับที่ตำแหน่งของแถบประโยค แล้วให้นักเรียนเรียงลำดับใหม่ให้เป็นบทสนทนาที่ถูกต้อง ตัวอย่างบทสนทนา

A: Good morning. Do you need any help?

B: Yes, please. How can I get to Laemthong Department Store?

A: You can take the bus at that junction.

B: Thank you very much.

A: You're welcome.

1.2 ครูถามนักเรียนว่ามีสถานการณ์ใดบ้างที่นักท่องเที่ยวต่างชาติมักจะถามเพื่อขอความช่วยเหลือ เมื่อพวกเขามาเที่ยวเมืองไทย

- เช่น
- การถามเกี่ยวกับทิศทาง
 - สถานที่ท่องเที่ยว
 - สถานที่ซื้อของ / ร้านค้า

ฯลฯ

1.3 นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม ครูเขียนคำตอบลงบนกระดานดำ

1.4 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปประเด็นหลักๆ ที่ชาวต่างชาติมักขอความช่วยเหลือ

1.5 ครูนำเสนอสำนวนภาษาต่างๆที่ใช้ในการสนทนา และให้นักเรียนจับคู่ฝึก

พูดตาม

1.6 ครูสร้างสถานการณ์และนำเสนอบทสนทนาให้นักเรียนฝึกพูด

ตัวอย่างบทสนทนา

บทสนทนาที่ 1.

Surat is offering help to a tourist for changing money.

Tourist : Hi, I'm Mrs. Brown and I need your help.

Surat : Sure. What can I do for you ?

Tourist : I'm looking for an exchange service. Is there any near here ?

Surat : Yes. You walk straight ahead then turn left on the corner .

It is on your left side .

Tourist : Thanks.

Surat : You're welcome.

บทสนทนาที่ 2

Montree sees a tourist reading a map. He approaches her and offers her some help.

Montree: Good afternoon. Do you need any help ?

Tourist : Yes, please. Could you tell me how to get to Bangsaen Beach ?

Montree: O.K. You take the bus at this side of the road. It's about 2 kms.
from here .

Tourist : Thank you so much.

Montree: It's a pleasure.

บทสนทนาที่ 3

Two tourists are lost. So they ask someone the way to get to their place.

Tourists: Excuse me. We're lost. Could you tell us how to get to Saensuk Temple?

Wicha: Sure. You take this bus and get off at Khrua Boonma. Wat Saensuk is about 500 metres from there.

Tourist : Thanks.

Wicha : You're welcome.

2. ขั้นฝึก (Practice)

2.1 ครูให้นักเรียนจับคู่ 2 คน (นักเรียนคนที่ 1 เป็นผู้ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว และนักเรียนคนที่ 2 เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ) แล้วให้นักเรียนสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

2.2 ครูกำหนดเวลาให้นักเรียนสร้างบทสนทนาเป็นเวลา 15 นาที

2.3 ครูเดินสังเกตและให้ความช่วยเหลือ

2.4 ให้นักเรียนแต่ละคู่ออกมาแสดงบทบาทตามบทสนทนาที่สร้างขึ้นหน้าชั้นเรียน

3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

นักเรียนนำภาษาและสำนวนที่ได้ฝึกไปแล้วในชั้นเรียน ไปใช้สนทนาในสถานการณ์

จริง

การประเมินผล

1. แบบประเมินผลความสามารถในการฟัง- พูดเพื่อการสื่อสาร
2. แบบบันทึกการเรียนรู้

1.2 ครูให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนภาษาที่จะใช้ในการสนทนา

1.3 ครูบอกนักเรียนว่านักเรียนจะได้ฟังบทสนทนาสั้นๆเกี่ยวกับการถามทิศทางจำนวน 4 บทสนทนา ให้นักเรียนฟังแล้วใส่หมายเลขบทสนทนา 1, 2, 3 หรือ 4 ลงในแผนที่ให้ถูกต้องตามที่ได้ยินจากเทป

1.4 ครูตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนอีกครั้ง โดยถามคำถามนักเรียน หลังจากนั้น ครูจึงแจกใบงานที่ 2 ให้นักเรียนทำ

1.5 ครูเปิดเทปโดยไม่ต้องหยุด แล้วให้นักเรียนเช็คคำตอบ ถ้านักเรียนส่วนใหญ่ฟังไม่ทัน ก็เปิดเทปอีก 1 ครั้งเพื่อให้นักเรียนตรวจสอบคำตอบ

1.6 ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยคำตอบ โดยการเปิดเทปอีกครั้ง และหยุดเทปเมื่อถึงส่วนที่เป็นคำตอบ

2. ขั้นฝึก (Practice)

2.1 ครูให้นักเรียนทำงานเป็นคู่ โดยให้นักเรียนที่นั่งใกล้ๆกัน หันหน้าเข้าหากัน หลังจากนั้น ครูอธิบายถึงวิธีการทำกิจกรรม (ครูบอกว่านักเรียน A และ B จะได้แผนที่คนละชุดกัน ห้ามไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามดูแผนที่ของตนเอง)

2.2 ครูสาธิตการทำกิจกรรม โดยให้เด็กเก่ง 1 คน ออกมาแสดงบทบาทหน้าชั้นเรียนกับครู

2.3 ให้แต่ละคู่ผลัดกันถาม - ตอบเกี่ยวกับสถานที่ในใบงานที่ครูแจกให้ โดยใช้คำศัพท์ สำนวนภาษาที่เรียนมา จากนั้นแจกใบงานที่ 3 ให้นักเรียนฝึก

2.4 ครูเดินสังเกตการทำกิจกรรมของนักเรียนและให้ความช่วยเหลือนักเรียน

2.5 เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมเสร็จแล้ว ครูให้นักเรียน A และ B เปรียบเทียบแผนที่ซึ่งกันและกัน ว่าตรงกับคำตอบที่ถูกต้องหรือไม่

2.6 ครูสรุปคำศัพท์ สำนวนภาษาอีกครั้ง โดยติดแผนที่ขนาด Class-size บนกระดาน แล้วให้นักเรียนฝึกถาม-ตอบ

3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

นักเรียนนำภาษาที่ได้ฝึกในชั้นเรียน ไปใช้ในสถานการณ์จริง

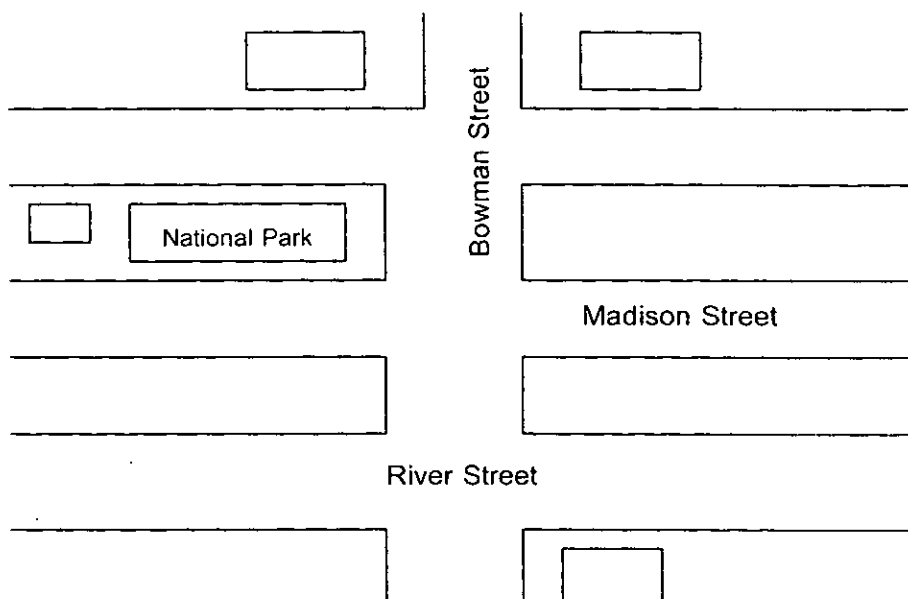
การประเมินผล

1. แบบประเมินผลความสามารถในการฟัง- พูดเพื่อการสื่อสาร
2. แบบบันทึกการเรียนรู้

ใบงานที่ 2

Instructions : Put the number into the right place.

(ใส่หมายเลขบทสนทนาให้ตรงกับสถานที่ที่ถูกต้อง)

..... Robertson Medical Center

.....Cineplex Movie Theatre

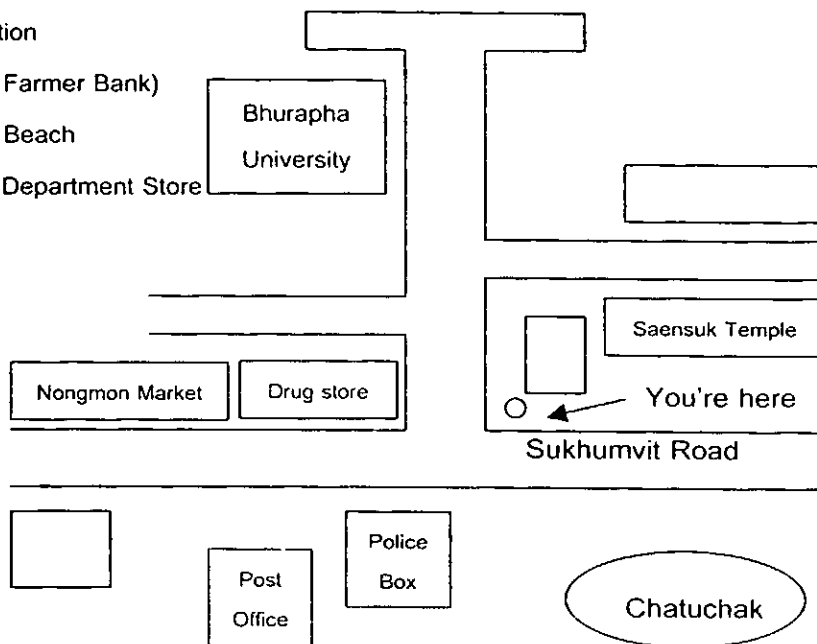
.....Premont Hotel

.....CD Town

ใบงานที่ 3

Instructions : Ask your partner for directions. Mark the places on your map. And listen to your partners' questions. Give him/her directions using your map.

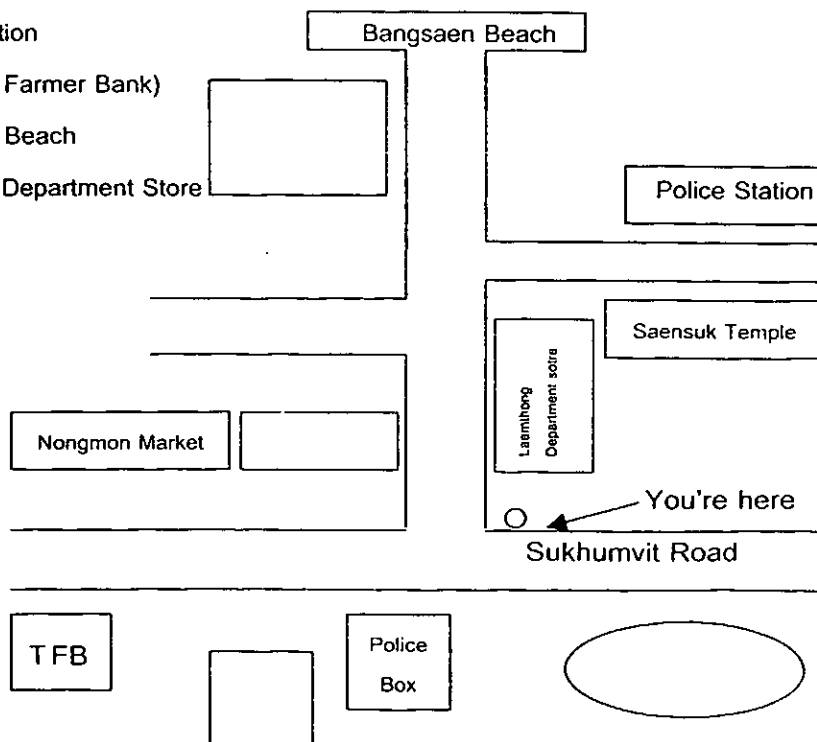
- Police Station
- TFB (Thai Farmer Bank)
- Bangsaen Beach
- Laemthog Department Store

ใบงานที่ 3

Instructions : Ask your partner for directions. Mark the places on your map. And listen to your partners' questions. Give him/her directions using your map.

- Police Station
- TFB (Thai Farmer Bank)
- Bangsaen Beach
- Laemthog Department Store

Tapescript (Conversation 1-4)

จากหนังสือแบบเรียน ' Speak out ' , page 91-92.

Conversation 1

M1: Excuse me.

W1: Yes?

M1: Can you tell me how to get to the medical center ?

W1: The Robertson Medical Center ?

M1: Yes, that's the one.

W1: Sure, that's easy. This is Bowman Street.

M1: Uh- huh.

W1: Just go straight down Bowman Street. Then turn left on Woodland Avenue.

M1: Woodland Avenue.

W1: That's right. Then you'll see it on the left.

M1: On the left. Thank you very much.

W1: Sure.

Conversation 2

W2: Excuse me, I was wondering... Could you tell me how to get to the Cineplex Movie Theater ?

M2: The Cineplex.... I think that's on Madison....

W2: That's right. 1205 Madison. I have the address right here...

M2: Oh, O.K. Just go straight on this street... That's Bowman Street.

W2: Uh-huh.

M2: And then at the park, turn right.

W2: Turn right at the park.

M2: Uh-huh. That's Madison Street. Walk about five minutes down Madison and it's right there on the right.

W2: O.K. I think I've got it. Thank you so much.

M2: No problem.

Conversation 3

W3: Excuse me.

W4: Yes, ma'am?

W3: I'm looking for the Fremont Hotel. Do you know where that is?

W4: Uh... Do you have the address ?

W3: Oh, yes let's see... Here it is.... Corner of Pike and Woodland.

W4: Oh, O.K. Just go straight down Bowman Street here...

W3: Uh-huh.

W4: About, oh.... Uh, ten minutes walking.

W3: O.K.

W4: Then you'll see Woodland Avenue. Just turn right there and walk another five minutes. That should be Woodland and Pike.

W3: All right. Thanks a lot.

W4: You're welcome.

Conversation 4

M3: Excuse me. I'm looking for CD Town.

M4: CD Town?

M3: Yeah, the music store. I think it's somewhere near here, but...

M4: Oh, yeah. There's one on Taft Boulevard. Just turn left here at the first corner. That's River Street.

M3: OK.

M4: Then turn right at the first road. That's Taft Boulevard. It's there on the right.

M3: Hey, thanks.

M4: Sure.

แผนการสอนที่ 5

การให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง (Giving Information about Tourist Spots and Attractions nearby)

จำนวนคาบ : 3 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้: 1. นักเรียนสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในท้องถิ่นของตนได้
2. นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น

คำศัพท์และสำนวนที่ใช้ในการสนทนา

(Words & Expressions)

- resort = สถานที่ไปเที่ยวหรือตากอากาศ
- accommodation = ที่พัก
- Nongnuch Tropical Garden and Resort = สวนนงนุช
- Cultural Show = การแสดงฟ้อนรำ หรือการละเล่นเกี่ยวกับวัฒนธรรม
- Sightseeing = การเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ
- Souvenir = ของที่ระลึก
- Suggest = แนะนำ
- Botanical garden = สวนพฤกษศาสตร์, สวนสาธารณะที่ปลูกต้นไม้

ดอกไม้ไว้ให้คนชม

- Have a nice trip ! = ขอให้สนุกกับการท่องเที่ยว

ขั้นตอนการสอน

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation)

1.1 ครูให้นักเรียนช่วยกันบอกว่า ในท้องถิ่นของนักเรียนมีแหล่งท่องเที่ยวอะไรบ้างที่เป็นที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว โดยให้นักเรียนออกมาเขียนลงบนกระดานดำ คนละ 1 แห่ง เช่น บางแสน, พัทยา, สวนนงนุช, เกาะสีชัง, เกาะลอย, วัดแสนสุข, ตลาดหนองมน, สวนสัตว์เปิดเขาเขียว ฯลฯ

1.2 ครูตรวจสอบดูว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนมากน้อยเพียงใด โดยให้นักเรียนจับคู่ 2 คน แล้วแจกใบงานที่ 4

1.3 ให้นักเรียนทำใบงานที่ 3 โดยให้นักเรียนจับคู่คำถามในคอลัมน์ A กับคำตอบที่อยู่ในคอลัมน์ B

1.4 ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปและเฉลยคำตอบ

1.5 ครูแจกใบงานที่ 5 ให้นักเรียนช่วยกันเติมคำหรือข้อความในประโยคสนทนาให้สมบูรณ์

1.6 ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยคำตอบ

1.7 ครูให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนา เพื่อจดจำสำนวนภาษาที่ใช้ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น A และ B สลับบทบาทกัน

2. ขั้นฝึก (Practice)

2.1 ครูให้นักเรียนจับคู่ 2 คน แล้วให้นักเรียนเลือกแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ตนเองสนใจ และต้องการที่จะแนะนำให้นักท่องเที่ยวรู้จัก 1 แห่ง แล้วนำมาสร้างเป็นบทสนทนา

2.2 นักเรียนสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น

2.3 ครูเดินสังเกตการทำงานของนักเรียน และให้ความช่วยเหลือ

2.4 เมื่อนักเรียนสร้างบทสนทนาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาแล้วออกมาพูดบทสนทนาของตนหน้าชั้นเรียน

3. ขั้นนำไปใช้ (Production)

นักเรียนนำภาษาที่ได้ฝึกในชั้นเรียน ไปใช้ในสถานการณ์จริง

การประเมินผล

1. แบบประเมินผลความสามารถในการฟัง- พูดเพื่อการสื่อสาร
2. แบบบันทึกการเรียนรู้

ใบงานที่ 4

Instruction : Match each question in Column A with its response in Column B.

(ให้นักเรียนจับคู่คำถามในคอลัมน์ A กับคำตอบที่อยู่ในคอลัมน์ B)

Column A	Column B
1. Since there are many interesting attractions, what do you suggest we should see?	a. Not too far. It's about 45 kms. from here. It's a very modern resort where most tourists want to see.
2. I've heard that there are beautiful beaches in the eastern part of Thailand. Could you give me some ideas where we should go ?	b. I would suggest Nongnuch Tropical Garden and Resort, The Khao Khiao Open Zoo, Pattaya, Bangsaen. These seem to be very popular.
3. Where is Pattaya located ? Is it far away from here?	c. Yes, it's a very interesting place. You can see Thai Cultural Show, The Elephant Show, beautiful gardens and there're various styles of accommodation.
4. Could you tell me about Nongnuch Tropical Garden and Resort ?	d. Well, there's Bangsaen, a very popular beach for a day's outing or for family picnics.
5. Excuse me . Where can I buy some souvenirs for my family ?	e. Umm, I would suggest ' Nongmon Market' . You can buy seafood, the product from seashells and many kinds of Thai sweets.

1.
2.
3.
4.
5.

ใบงานที่ 5

Instructions : Complete the dialogue.

(จงเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์)

A: I know that Chonburi is a very popular province. Could you suggest where I should go ?

B: If you like the sea, the sand or the beautiful sunset, you should go to..... . You can travel by..... .

A: How far away is it ?

B:.....

A: Are there any interesting places to visit there ?

B: Yes, ... There're.....and.....
Besides that you can..... .

A: I've heard that Nongnuch Tropical Garden and Resort is very popular for tourists. What do you think ?

B:

A: Thank you very much for the information.

B: You're welcome. Have a!

ภาคผนวก ข

**ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม**

1. ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มควบคุมก่อนและหลัง การทดลองจากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน

คนที่	คะแนนก่อน(10)		คะแนนหลัง(10)		D	D ²
	X	X ²	X	X ²		
1	3	9	5	25	2	4
2	3	9	7	49	4	16
3	3	9	5	25	2	4
4	4	16	7	49	3	9
5	4	16	6	36	2	4
6	4	16	7	49	3	9
7	3	9	5	25	2	4
8	4	16	6	36	2	4
9	4	16	6	36	2	4
10	7	49	5	25	2	4
11	3	9	7	49	4	16
12	4	16	6	36	2	4
13	4	16	5	25	1	1
รวม	50	206	77	465	31	83
$\bar{X}$	3.85		5.92			

2. ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบฟัง-พูดภาษาอังกฤษ โดยผู้ประเมิน 2 คน

คนที่	คะแนนก่อน(10)		คะแนนหลัง(10)		D	D ²
	X	X ²	X	X ²		
1	3	9	7	49	4	16
2	3	9	8	64	5	25
3	4	16	8	64	4	16
4	5	25	9	81	4	16
5	3	9	9	81	6	36
6	3	9	7	49	4	16
7	5	25	8	64	3	9
8	4	16	9	81	5	25
9	4	16	8	64	4	16
10	4	16	7	49	3	9
11	9	81	10	100	1	1
12	3	9	8	64	5	25
รวม	50	240	98	810	48	210
$\bar{X}$	4.16		8.17			

3. ตารางแสดงคะแนนสอบปลายภาคเรียนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนตามปกติและที่ฝึกในสถานการณ์จริงเป็นรายบุคคล

คนที่	เรียนตามปกติ		ฝึกในสถานการณ์จริง	
	คะแนน (20)		คะแนน (20)	
	(X)	(X ²)	(X)	(X ²)
1	8	64	15	225
2	10	100	12	144
3	11	121	17	289
4	9	81	17	289
5	11	121	13	169
6	9	81	14	196
7	8	64	15	225
8	13	169	15	225
9	11	121	14	196
10	12	144	15	225
11	9	81	20	400
12	10	100	15	225
13	12	144	-	-
รวม	133	1,391	182	2,808
$\bar{X}$	10.23		15.17	

4. ตารางแสดงการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง ที่ฝึกในสถานการณ์จริงครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นรายบุคคล

คนที่	ฝึกครั้งที่ 1		ฝึกครั้งที่ 2		D	D ²
	คะแนน (10)		คะแนน (10)			
	(X)	(X ²)	(X)	(X ²)		
1	3	9	4	16	1	1
2	2	4	3	9	1	1
3	3	9	4	16	1	1
4	3	9	3	9	0	0
5	2	4	3	9	1	1
6	3	9	3	9	0	0
7	3	9	4	16	1	1
8	3	9	4	16	1	1
9	3	9	3	9	0	0
10	3	9	4	16	1	1
11	3	9	4	16	1	1
12	3	9	4	16	1	1
รวม	34	98	43	157	9	9
$\bar{X}$	2.83		3.58			

ภาคผนวก ค

1. แบบทดสอบฟัง-พูดก่อน/หลังการทดลอง
2. แบบให้คะแนนการทดสอบฟัง-พูดก่อน/หลังการทดลอง
3. เกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟัง
4. เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด
5. แบบทดสอบฟัง-พูดปลายภาคเรียน

แบบทดสอบก่อน-หลังการทดลอง เพื่อประเมินพื้นฐานความสามารถด้านทักษะฟัง – พูด

คำชี้แจง : ให้ผู้สัมภาษณ์ใช้หัวข้อการสนทนาต่อไปนี้ เป็นแนวทางในการตั้งคำถาม
เพื่อใช้สัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล

- ครอบครัวและข้อมูลส่วนตัว (Family & Personal Information)
- การใช้เวลารว่าง (Free Time Activities)
- ความสามารถ (Abilities)
- การบรรยายลักษณะบุคคลและสิ่งของ (Describing People & Things)
- การบอกทิศทางและตำแหน่งที่ตั้ง (Giving Direction & Location)

คำถามที่ผู้สัมภาษณ์อาจใช้ในการสนทนา มีดังนี้

- What's your name ?
- Where is your house ?
- How many people are there in your family ?
- What time do you get up / leave home ?
- How do you go to school ?
- Can you use computer ?
- What subjects do you like ?
- Who is your favorite star / singer ?
- What does he/ she look like ?
- What do you like to do in your free time ?
- What do you want to be in the future ?

etc.

หมายเหตุ :

1. ผู้สัมภาษณ์ให้การสัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล
2. เวลาในการสัมภาษณ์ ใช้เวลาประมาณคนละ 5 นาที
3. ผู้สัมภาษณ์อาจเริ่มต้นการสนทนาโดยใช้ประโยคว่า " Please tell me about yourself ." หรือ " Please introduce yourself ." เพื่อดูความสามารถในการให้ข้อมูลของนักเรียนก่อนก็ได้

แบบให้คะแนนการทดสอบก่อน / หลังการทดลอง
เพื่อประเมินความสามารถด้านทักษะฟัง – พูด

รายชื่อนักเรียน (Students' names)	ความคล่อง แคล่ว (Fluency) (5 marks)	ความถูกต้อง (5 คะแนน)			รวมคะแนน เต็ม (Total) (10 marks)	หมายเหตุ
		การออกเสียง (Pronunciation) (5 marks)	การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar) (5 marks)	การใช้ - คำศัพท์ (Vocabulary) (5 marks)		
1.....						
2.....						
3.....						
4.....						
5.....						
6.....						
7.....						
8.....						
9.....						
10.....						
11.....						
12.....						
13.....						
14.....						
15.....						
16.....						
17.....						
18.....						
19.....						
20.....						
21.....						
22.....						
23.....						
24.....						
25.....						

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการฟัง

ระดับ	การจับใจความและการตีความ
5	เข้าใจเรื่องที่ฟังในระดับความเร็วปกติ พูดโต้ตอบได้คล่องแคล่ว
4	เข้าใจเรื่องที่ฟัง ใช้เวลาคิดคำตอบเล็กน้อย สามารถพูดโต้ตอบได้บ้าง
3	พอเข้าใจเรื่องที่ฟัง สามารถพูดโต้ตอบได้แต่ผิดบางครั้ง
2	เข้าใจในคำพูดที่พูดช้าๆ และง่ายๆ สามารถพูดโต้ตอบได้แต่ผิดมาก
1	ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้

ระดับ	การแสดงออกทางสายตาและกริยาท่าทางประกอบการฟัง (Non- verbal)
5	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้ตลอดการสนทนา
4	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้เกือบตลอดการสนทนา
3	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้เหมาะสม
2	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความได้ในบางครั้ง
1	ใช้สายตาและกริยาท่าทางในการสื่อความไม่ถูกต้อง

ดัดแปลงจาก FSI (Foreign Service Institute . 1979) อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 130 - 135)
และเพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546 : 61)

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด

ระดับ	ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5	พูดได้อย่างคล่องแคล่ว ต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ
4	สามารถโต้ตอบคู่สนทนาได้ แต่พูดติดขัดบ้างในบางครั้ง
3	พูดโต้ตอบได้บ้าง บางประโยคพูดไม่จบ
2	พูดช้า ไม่ปะติดปะต่อกัน
1	การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบาก และไม่สามารถสื่อความได้
ระดับ	การออกเสียง (Pronunciation)
5	ออกเสียงแบบเจ้าของภาษา สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด
4	ออกเสียงผิดน้อยมาก สามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ดี
3	ออกเสียงผิดบ้าง แต่สามารถสื่อให้ผู้ฟังพอเข้าใจ
2	ออกเสียงผิดบ่อยสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้เล็กน้อย
1	ออกเสียงผิดมาก จนไม่สามารถทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย
ระดับ	การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Grammar)
5	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
4	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ แต่มีผิดเล็กน้อย
3	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างเป็นบางครั้ง
2	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง
1	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดเกือบทั้งหมด
ระดับ	การใช้คำศัพท์ (Vocabulary)
5	ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับสถานการณ์
4	ใช้คำศัพท์ผิดน้อยมาก สามารถสื่อสารได้เป็นส่วนใหญ่
3	ใช้คำศัพท์ผิดในบางครั้ง แต่พอสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้
2	ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยครั้ง สามารถใช้คำศัพท์ที่ท่องมาเท่านั้น
1	ไม่สามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้เลย

ดัดแปลงจาก FSI (Foreign Service Institute. 1979) อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 130 - 135)
และ เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546 : 61)

แบบทดสอบปลายภาคเรียน

รายวิชา ภาษาอังกฤษฟัง-พูด

รหัสวิชา ดอ 4147

ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546

คำแนะนำ

เนื่องจากข้อสอบทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษ มีด้วยกัน 2 เรื่อง คือ “Buying & Selling” และ “Ordering food” ซึ่งแต่ละเรื่องจะมีข้อสอบ 3 ชุด ให้นักเรียนแต่ละคู่เลือก เรื่องละ 1 ชุด โดยการจับฉลากเพื่อเลือกสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด

หมายเหตุ : นักเรียนทุกคนจะได้สนทนาคู่ละ 2 สถานการณ์ ทั้ง “Buying & Selling” และ “Ordering food”

Ordering Food

Situation : In a restaurant, a waiter is taking an order from a customer. Use this Menu to make the conversation.

Main Dishes		
- Hamburger		- Steak
- Pizza		- Fish
- Chicken		- Eggs on Toast
Soup		Salad
- Onion Soup		- Green Salad
- Tomato Soup		- Tuna Salad
Beverage		Dessert
- Beer	- Tea	- Chocolate Cake
- Coke	- Coffee	- Vanilla Cake
- Pepsi	- Orange Juice	- Ice Cream

Roles :

A. You are a waiter /waitress.

- Greet the customer, and ask him/her what he/she would like to eat.
- Ask the customer about something to drink.
- Ask the customer if he/she would like something else.
- Tell the customer to wait for a moment.

Ordering Food

Situation : In a restaurant, a waiter is taking an order from a customer. Use this Menu to make the conversation.

Main Dishes		
- Hamburger		- Steak
- Pizza		- Fish
- Chicken		- Eggs on Toast
Soup		Salad
- Onion Soup		- Green Salad
- Tomato Soup		- Tuna Salad
Beverage		Dessert
- Beer	- Tea	- Chocolate Cake
- Coke	- Coffee	- Vanilla Cake
- Pepsi	- Orange Juice	- Ice Cream

Roles :

B. You are a customer.

- Tell the waiter/waitress what you would like to eat.
- Tell the waiter/waitress what you would like to drink.
- Tell the waiter/waitress if you want something else.
- Thank the waiter/waitress.

(ชุดที่ 2)
Ordering Food

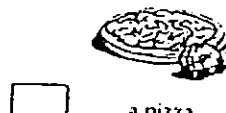
Situation : A waiter is taking order. And the customer uses these pictures to order some food.

salad

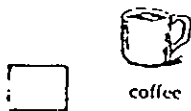
French fries

a pizza

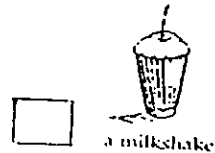
a sandwich

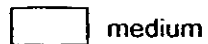
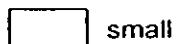
coffee

a Cola

a milkshake

Roles :

A. You're the waiter.

- Greet the customer and ask him/her what he/she would like to eat.
- Ask the customer about something to drink.
- Ask about the size of the drink.
- Tell the customer to wait for a moment.

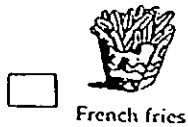
(ชุดที่ 2)

Ordering Food

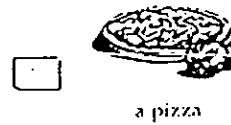
Situation : A waiter is taking order. And the customer uses these pictures to order some food.

salad

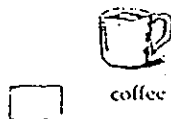
French fries

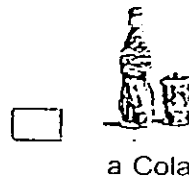
a pizza

a sandwich

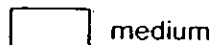
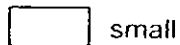
coffee

a Cola

a milkshake

Roles :

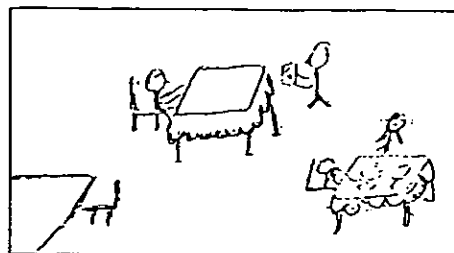
B. You're the customer

- Tell him the food you would like to eat from the picture.
- Tell him about some drink.
- Give him the size of the drink you want.
- Say thank you.

(ชุดที่ 3)

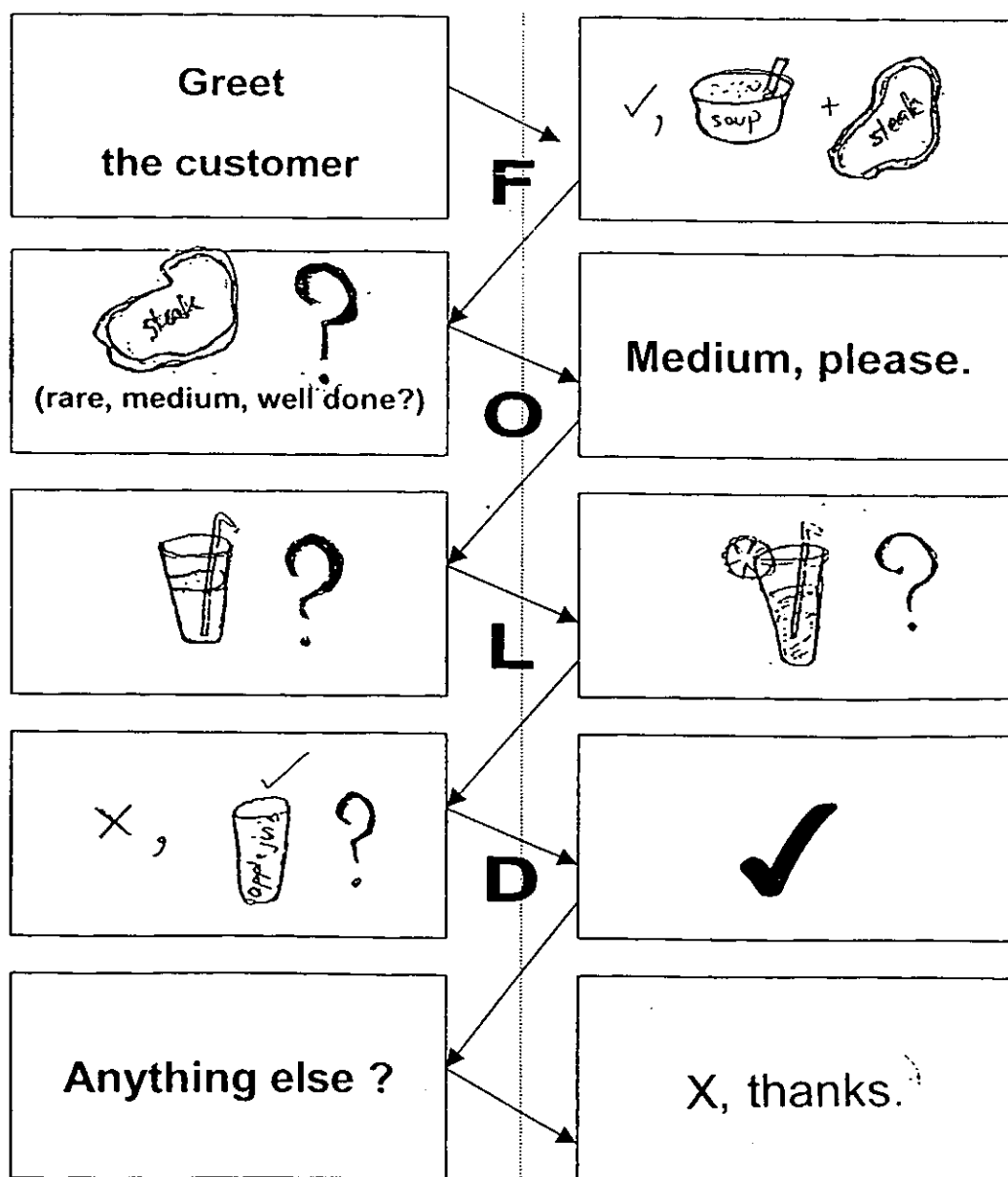
Ordering Food

Situation : A customer is ordering food in a restaurant.

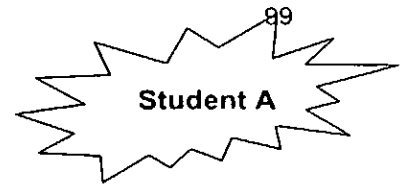

Waiter / Waitress

Customer

(ชุดที่ 1)

Buying & Selling

Situation : Jenny has a list of things to buy in a stationery. The shop assistant has prices and details of what is available in the shop.

Roles : A. You are Jenny.

- Ask the shop assistant about these items you want to buy.

List of things

- There postcards
- A stamp album
- A box of paper clips
- Six envelopes

- Ask the assistant the total price
- Ask the assistant to give you a discount.
- Pay the assistant the things you buy.
- Thank him/her.

(ชุดที่ 1)

100
Student B

Buying & Selling

Situation : Jenny has a list of things to buy in a stationery. The shop assistant has prices and details of what is available in the shop.

Roles : B. You are the shop assistant. Use this note to help you.

Items	Price
- a postcard	- 10 ฿
- a stamp album	- 120 ฿ (sold out)
- a box of clips	- 10 ฿
- an envelope	- 3 ฿

- Tell her the price of things.
- Tell her that you can't give her a discount.
- Give her charge and the receipt.
- Thank her and say good bye to her.

(ชุดที่ 2)

Student A

Buying & Selling

Situation : Malisa is looking for a sweater in the clothes shop.

Roles :

A. You're the shop assistant.

- Great the customer.
- Ask her what color she wants.
- Show her the red sweater.
- Tell her the price.
- Give her 20% discount.
- Give her the red sweater, the change and the receipt. Then thank her.

(ชุดที่ 2)

Student B

Buying & Selling

Situation : Malisa is looking for a sweater in the clothes shop.

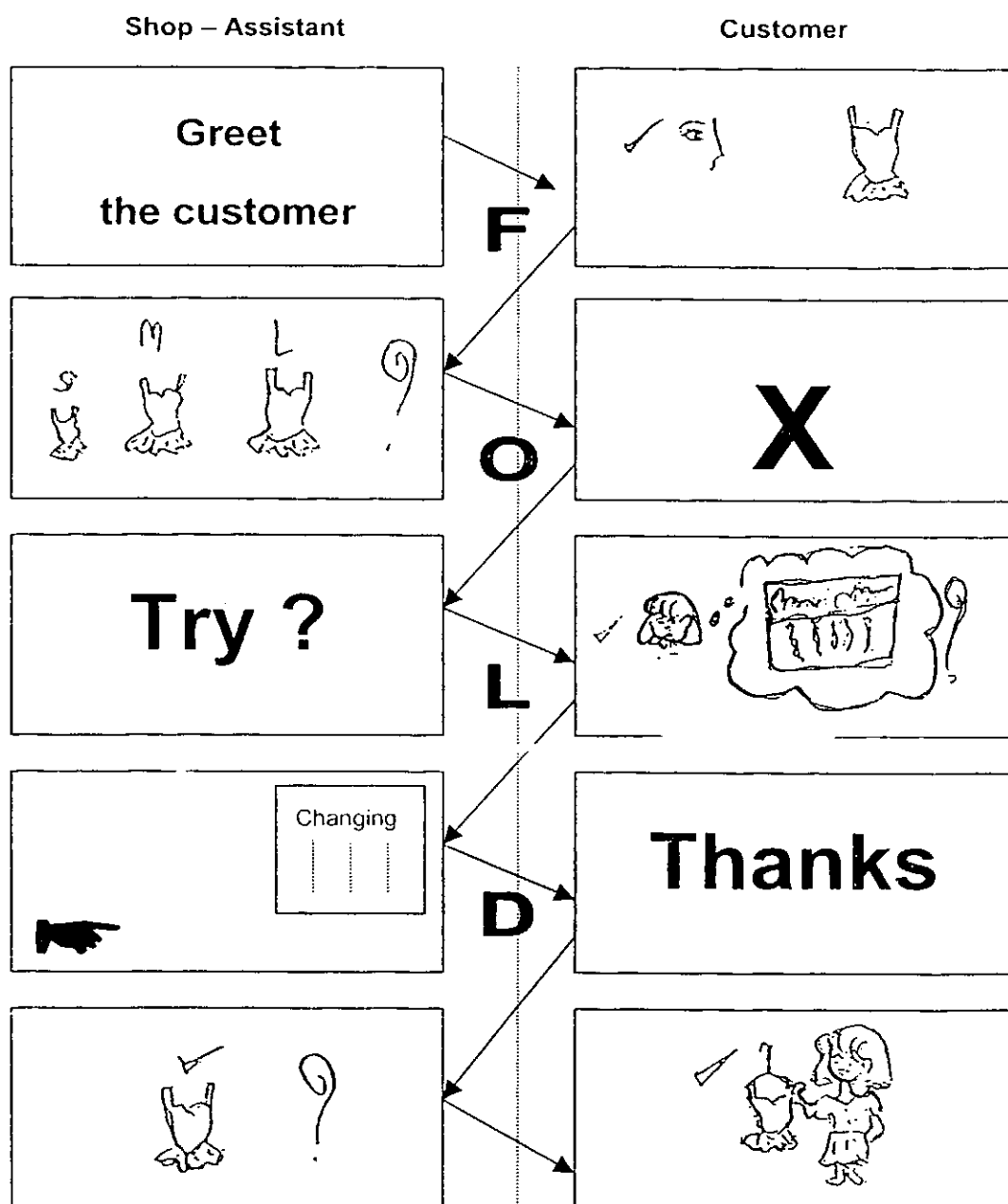
Roles :

B. You're Malisa.

- Tell the assistant that you're looking for a sweater
- Tell the assistant that you want the red one.
- Ask the assistant the prize of the sweater.
- Ask the assistant to give you a discount.
- Give the assistant the money.
- Thank her and say good bye to her.

(ชุดที่ 3)
Buying & Selling

ภาคผนวก ง

1. แบบบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียน
2. ตัวอย่างการบันทึกการเรียนรู้ของกลุ่มทดลอง
3. แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง
4. ตัวอย่างการประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ในสถานการณ์จริง

แบบบันทึกการเรียนรู้

ชื่อนักเรียน.....ชั้น.....
 เรื่องที่ฝึก.....ครั้งที่.....
 วัน เดือน ปี ที่ประเมิน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ ที่ได้รับจากการออกฝึกประสบการณ์ทาง
 ภาษาดตามความเป็นจริง

1. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้ในการสนทนาได้เพียงใด
 เพราะอะไร

☐ มากที่สุด ☐ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย ☐ น้อยที่สุด

เหตุผล.....

2. ปัญหาที่นักเรียนพบ คือ

.....

แก้ปัญหา ☐ ได้ โดยใช้วิธี.....

☐ ไม่ได้ ความรู้ที่ต้องการได้รับเพิ่มเติม.....

3. สิ่งที่นักเรียนรู้สึกประทับใจในการออกฝึกประสบการณ์ทางภาษาในครั้งนี้ คืออะไร

.....

4. ข้อคิดเห็น / ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

แบบบันทึกการเรียนรู้

ชื่อนักเรียน..... น. ๔. บุษรา บุญชู ชั้น ม. ๑/๒

เรื่องที่ฝึก Take Order ครั้งที่ 1

วัน เดือน ปี ที่ประเมิน 30 สิงหาคม 2546

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ ที่ได้รับการออกฝึกประสบการณ์ทางภาษาตามความเป็นจริง

1. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้ในการสนทนาได้เพียงใด เพราะอะไร

☐ มากที่สุด ☒ มาก ☐ ปานกลาง ☐ น้อย ☐ น้อยที่สุด

เหตุผล เพราะรู้สึกว่าใช้โอกาสนี้เรียนรู้อะไรกับพี่

2. ปัญหาที่นักเรียนพบ คือ

ผลผลิตเร็วในขวดแก้ว เกษิฟวไม่รู้จัก

แก้ปัญหา ☒ ได้ โดยใช้วิธี นอกนี้ข้าพเจ้าฯ ได้ส่งมอบข้อมูลต่างๆ

☐ ไม่ได้ ความรู้ที่ต้องการได้รับเพิ่มเติม.....

3. สิ่งที่นักเรียนรู้สึกประทับใจในการออกฝึกประสบการณ์ทางภาษาในครั้งนี้ คืออะไร

ชุดข้อว่า ใช้ ภาษา กริยา นนті-อานทร การพิจารณาอย่าง นนตี-อานทร ใน
ตอนเช้า ถึงเย็น และทุกวัน

4. ข้อคิดเห็น, ข้อเสนอแนะอื่นๆ

สนุกมาก!!! อยากไปอีกบ่อยๆ

แบบบันทึกการเรียนรู้

ชื่อนักเรียน..... น.ร. นพ. น.ร. ชั้น..... ม. ๒/๑
 เรื่องที่ฝึก..... ครั้งที่..... ๒
 วัน เดือน ปี ที่ประเมิน..... ๑๓ / ๕ / ๕๖

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้ ที่ได้รับการออกฝึกประสบการณ์ทางภาษาตาม
ความเป็นจริง

1. นักเรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้ในการสนทนาได้เพียงใด เพราะอะไร

☐ มากที่สุด ☐ มาก ☒ ปานกลาง ☐ น้อย ☐ น้อยที่สุด

เหตุผล..... เพราะ..... เจอชาวต่างชาติ ค่อนข้างยาก..... จึงได้/ได้ฝึกที่เรียนมา ได้เยอะ ดีมาก.....

2. ปัญหาที่นักเรียนพบ คือ

..... ชาวต่างชาติพูดเร็ว..... ฟังไม่ทัน.....

แก้ปัญหา ☒ ได้ โดยใช้วิธี..... บทกวีในชุดจากๆ ค่ะ.....

☐ ไม่ได้..... ความรู้ที่ต้องการได้รับเพิ่มเติม.....

3. สิ่งที่นักเรียนรู้สึกประทับใจในการออกฝึกประสบการณ์ทางภาษาในครั้งนี้ คืออะไร

..... ได้เห็นชาวต่างชาติ..... และได้ทักทาย.....

4. ข้อคิดเห็น / ข้อเสนอแนะอื่นๆ

..... อยากให้อยู่กันกว่านี้ เวลาฝึกไปพอ.....

..... อยากให้อาจารย์มาฝึกด้วย.....

**แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
กับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง**

ชื่อ.....ชั้น.....

เรื่อง.....ครั้งที่.....วัน เดือน ปีที่ประเมิน.....

ผู้ประเมิน ☐ นักเรียนประเมินตนเอง ☐ ผู้ดูแลสถานประกอบการ
☐ ครูผู้สอน

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนตามหัวข้อ
ต่อไปนี้

ระดับ หัวข้อประเมิน	5 ดีมาก	4 ดี	3 พอใช้	2 เกือบ พอใช้	1 ต้อง ปรับปรุง
1. นักเรียนฟังเข้าใจเจ้าของภาษาพูดใน ระดับความเร็วปกติ					
2. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนา ได้					
3. นักเรียนแสดงกิริยาท่าทางในการสื่อ ความหมายได้อย่างเหมาะสม					
4. นักเรียนสนทนาได้อย่างต่อเนื่องและเป็น ธรรมชาติ					
5. นักเรียนออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของ ภาษา					
6. นักเรียนเลือกใช้คำศัพท์และสำนวนใน การสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์					
7. นักเรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่าง ถูกต้อง					
8. นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการ สื่อสาร					

ข้อคิดเห็นอื่นๆ

.....
.....

แบบประเมินความสามารถในการฟัง- พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง

ชื่อ น.ศ. น. ๔๔ อภิรักษ์ จ. วัณณิณี ชั้น ๔/๒

เรื่อง labelling order ครั้งที่ 1 วัน เดือน ปีที่ประเมิน 30 ก.ค. ๕6ผู้ประเมิน ☐ นักเรียนประเมินตนเอง ☒ ผู้ดูแลสถานประกอบการ☐ ครูผู้สอน

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนตามหัวข้อต่อไปนี้

หัวข้อประเมิน \ ระดับ	5 ดีมาก	4 ดี	3 พอใช้	2 เกือบ พอใช้	1 ต้อง ปรับปรุง
1. นักเรียนฟังเข้าใจเจ้าของภาษาพูดในระดับความเร็วปกติ		✓			
2. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนาได้		✓			
3. นักเรียนแสดงกิริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสม			✓		
4. นักเรียนสนทนาได้อย่างต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ		✓	✓		
5. นักเรียนออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา				✓	
6. นักเรียนเลือกใช้คำศัพท์และสำนวนในการสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์			✓		
7. นักเรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง		✓			
8. นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร	✓	✓			

ข้อคิดเห็นอื่นๆ

ผลปฏิบัติงาน 1 วัน น้อยไป แต่เท่าที่สังเกตุดูได้ก็ตั้งใจดี

แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง

ชื่อ นายอภิเนชา รุ่งสืบ ชั้น ม. ๔/๓

เรื่อง Taking order ครั้งที่ 1 วัน เดือน ปีที่ประเมิน 30 ธ.ค. ๕๖

ผู้ประเมิน ☐ นักเรียนประเมินตนเอง ☐ ผู้ดูแลสถานประกอบการ

☒ ครูผู้สอน

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนตามหัวข้อต่อไปนี้

ระดับ หัวข้อประเมิน	5 ดีมาก	4 ดี	3 พอใช้	2 เกือบ พอใช้	1 ต้อง ปรับปรุง
1. นักเรียนฟังเข้าใจเจ้าของภาษาพูดใน ระดับความเร็วปกติ		✓			
2. นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกับคู่สนทนา ได้		✓			
3. นักเรียนแสดงกิริยาท่าทางในการสื่อ ความหมายได้อย่างเหมาะสม			✓		
4. นักเรียนสนทนาได้อย่างต่อเนื่องและเป็น ธรรมชาติ			✓		
5. นักเรียนออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของ ภาษา			✓		
6. นักเรียนเลือกใช้คำศัพท์และสำนวนใน การสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์			✓		
7. นักเรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่าง ถูกต้อง	✓				
8. นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อ - สาร		✓			

ข้อคิดเห็นอื่นๆ

เสียงพูดชัดฟังได้ยากเกินไป พูดช้าไม่ทันเวลา

.....

.....

แบบประเมินความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กับชาวต่างชาติในสถานการณ์จริง

ชื่อ พรรณนิดา ผลิตพันธ์ ชั้น ม 4/2

เรื่อง 'Take Order' ครั้งที่ 1 วัน เดือน ปีที่ประเมิน

ผู้ประเมิน ☒ นักเรียนประเมินตนเอง ☐ ผู้ดูแลสถานประกอบการ

☐ ครูผู้สอน

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับคุณลักษณะของนักเรียนตามหัวข้อต่อไปนี้

ระดับ หัวข้อประเมิน	5 ดีมาก	4 ดี	3 พอใช้	2 เกือบ พอใช้	1 ต้อง ปรับปรุง
1. นักเรียนฟังเข้าใจเจ้าของภาษาพูดในระดับความเร็วปกติ		✓			
2. นักเรียนสามารถพูดได้ตอบกับคู่สนทนาได้			✓		
3. นักเรียนแสดงกิริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสม			✓		
4. นักเรียนสนทนาได้อย่างต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ			✓		
5. นักเรียนออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา				✓	
6. นักเรียนเลือกใช้คำศัพท์และสำนวนในการสื่อสารได้เหมาะสมกับสถานการณ์			✓		
7. นักเรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง			✓		
8. นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร		✓			

ข้อคิดเห็นอื่นๆ
 หมายเหตุ: ไปในช่วง High-season และช่วงพรุ่งนี้
 ภารกิจ ตามสถานที่ต่างๆ

ภาคผนวก จ

1. แบบขออนุญาตนำนักเรียนฝึกทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษใน
สถานการณ์จริง
2. แบบขอความอนุเคราะห์รถตู้รับ-ส่งนักเรียน
3. แบบขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกภาษาถึงผู้จัดการ
ฝ่ายบุคคลห้างไมค์ ซ้อปปี้ง มอลล์
4. แบบขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกภาษาถึงผู้จัดการ
โรงแรมปาล์ม การ์เด้นท์
5. แบบขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกภาษาถึงผู้จัดการ
โรงแรมปาล์ม วิลล่า

ที่ ศธ 04034.088 / พิเศษ

โรงเรียนแสนสุข

อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี 20130

วันที่ ๑๕ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เรื่อง ขออนุญาตนำนักเรียนไปฝึกภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง

เรียน ผู้ปกครองของนักเรียนชื่อ.....

ด้วยโรงเรียนแสนสุขขออนุญาตนำนักเรียนในปกครองของท่านไปฝึกประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษ ที่ โรงแรมปาล์ม การ์เดน และโรงแรมปาล์ม วิลล่า พัทยา แผนกอาหารและเครื่องดื่ม ในวันเสาร์ที่ 30 สิงหาคม, วันเสาร์ที่ 6 กันยายน และวันเสาร์ที่ 13 กันยายน พ.ศ. 2546 ตั้งแต่เวลา 9.00 น - 15.00 น. โดยมีนักเรียนไปครั้งนี้จำนวน 12 คน มีอาจารย์บุญเกิด กลมทุกสิ่ง เป็นผู้ควบคุมดูแลนักเรียน และในการเดินทางครั้งนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จาก ตำรวจท่องเที่ยวพัทยาในการบริการรถรับ - ส่ง รวมทั้งดูแลความปลอดภัยร่วมด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุนันท์ อัครกุล)

ผู้อำนวยการโรงเรียน ปฏิบัติหน้าที่

ผู้อำนวยการโรงเรียนแสนสุข

โรงเรียนแสนสุข

โทร. 038-381669

โทร. 038-382550

แบบตอบรับ

ข้าพเจ้า ผู้ปกครองของนักเรียนชื่อ.....

.....นามสกุล.....ชั้น ม..... อนุญาตให้นักเรียนในปกครองของข้าพเจ้า
ไปฝึกภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ในวันเสาร์ที่ 30 สิงหาคม, วันเสาร์ที่ 6 กันยายน และวันเสาร์ที่ 13 กันยายน
พ.ศ. 2546 ตั้งแต่เวลา 9.00 น - 15.00 น. ที่ โรงแรมปาล์ม การ์เดนและโรงแรมปาล์ม วิลล่า พัทยา แผนกบริการ
อาหารและเครื่องดื่ม

ลงชื่อ.....ผู้ปกครอง

วันที่ เดือน..... พ.ศ.

ที่ ศธ ๐๔๐๓๔.๐๔๔ / ๔๑๗

โรงเรียนแสนสุข

อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๐

๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์รับ-ส่งนักเรียน

เรียน สรรวัตรตำรวจท่องเที่ยวพัทยา

ด้วย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแสนสุข จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษา ให้แก่ผู้เรียนในระดับชั้น ม. ๔/๒ จำนวน ๑๒ คน

โรงเรียนแสนสุขจึงขอความอนุเคราะห์ผู้ จำนวน ๑ คน เพื่อรับ-ส่งนักเรียนไปฝึกประสบการณ์ ทางภาษา ณ โรงแรมปาล์ม การ์เด็น และโรงแรมปาล์ม วิลล่า พัทยา จังหวัดชลบุรี ในวันเสาร์ที่ ๓๐ สิงหาคม , วันเสาร์ที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๖ และวันเสาร์ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๔.๐๐ น.

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุนันรัตน์ อัครกุล)

ผู้อำนวยการโรงเรียน ปฏิบัติหน้าที่

ผู้อำนวยการโรงเรียนแสนสุข

โรงเรียนแสนสุข

โทร. ๐ ๓๔๓๔ ๑๖๖๙

โทรสาร ๐ ๓๔๓๔ ๒๕๕๐

ที่ กธ ๐๔๐๓๔.๐๔๔/๔๔๕

โรงเรียนแสนสุข

อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๐

๑ กันยายน ๒๕๔๖

เรื่อง ขอลความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษา

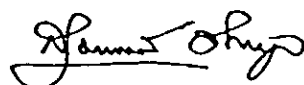
เรียน ผู้จัดการฝ่ายบุคคล ห้างไมค์ ซุปเปอร์ มอลล์

ด้วย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแสนสุข จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนในระดับชั้น ม.๔/๒ จำนวน ๑๒ คน

โรงเรียนแสนสุขจึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน อนุญาตให้นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ทางภาษาในแผนกขายเสื้อผ้า ในวันเสาร์ที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๖ และวันเสาร์ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๑๑.๐๐-๑๕.๐๐ น. ครึ่งละ ๖ คน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุนนรัตน์ อัครกุล)

ผู้อำนวยการ โรงเรียน ปฏิบัติหน้าที่

ผู้อำนวยการ โรงเรียนแสนสุข

โรงเรียนแสนสุข

โทร. ๐-๓๘๓๘-๑๖๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๘-๒๕๕๐

ที่ ศธ ๐๔๐๓๔.๐๔๔ / ๔๑๕

โรงเรียนแสนสุข

อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๐

๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษา

เรียน ผู้จัดการโรงแรมปาล์ม การ์เด้น

ด้วย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแสนสุข จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษา ให้แก่ผู้เรียนในระดับชั้น ม. ๔/๒ จำนวน ๑๒ คน

โรงเรียนแสนสุขจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านอนุญาตให้นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ทางภาษา ในแผนกอาหารและเครื่องดื่ม ในวันเสาร์ที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๖, วันเสาร์ที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๖ และ วันเสาร์ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๔.๐๐ น. ครั้งละ ๔ คน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุนนรัตน์ อัครกุล)

ผู้อำนวยการโรงเรียน ปฏิบัติหน้าที่

ผู้อำนวยการโรงเรียนแสนสุข

โรงเรียนแสนสุข

โทร. ๐ ๓๔๓๔ ๑๖๖๙

โทรสาร ๐ ๓๔๓๔ ๒๕๕๐

ที่ ศธ ๐๔๐๓๔.๐๔๔ / ๔๑๖

โรงเรียนแสนสุข

อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๐

๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้นักเรียนฝึกประสบการณ์ทางภาษา

เรียน ผู้จัดการโรงแรมปาล์ม วิลล่า

ด้วย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนแสนสุข จัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และเพื่อเป็นการฝึกประสบการณ์ทางภาษา ให้แก่ผู้เรียนในระดับชั้น ม. ๔/๒ จำนวน ๑๒ คน

โรงเรียนแสนสุขจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านอนุญาตให้นักเรียนได้ฝึกประสบการณ์ทางภาษา ในแผนกอาหารและเครื่องดื่ม ในวันเสาร์ที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๖, วันเสาร์ที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๖ และ วันเสาร์ที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๔.๐๐ น. ครั้งละ ๔ คน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสุนนรัตน์ อัครกุล)

ผู้อำนวยการโรงเรียน ปฏิบัติหน้าที่

ผู้อำนวยการโรงเรียนแสนสุข

โรงเรียนแสนสุข

โทร. ๐ ๓๔๓๔ ๑๖๖๙

โทรสาร ๐ ๓๔๓๔ ๒๕๕๐

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางบุญเกิด กลมทุกสิ่ง
วันเดือนปีเกิด	23 ตุลาคม 2514
สถานที่เกิด	อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	16/132 หมู่ 5 ตำบลห้วยกะปิ อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20130
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนแสนสุข ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20130
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2533	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนปรางจินราชวราราม จังหวัดปราจีนบุรี
พ.ศ.2537	คุรุศาสตรบัณฑิต (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทบริหาร การศึกษา) วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา
พ.ศ.2547	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ